PROMIN

ПРОМІНЬ

ЛИПЕНЬ-
СЕРПЕНЬ
Ч. 7-8
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XX ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ 1979 Ч. 7 - 8
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 7 - 8 JULY - AUGUST, 1979 VOL. XX
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

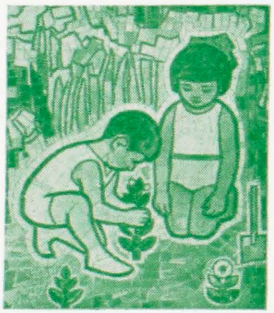

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— До сторіччя народження Симона Петлюри	1
З. Маєвська — Виховання дітей — наша майбутність	3
А. Курдидик — Глина у творчих руках жінки	4
Роман Петрів і Мирося Петрів — Способи збереження української культури в Канаді	6
— Програма З'їзду Союзу Українок Канади	9
— „На грані двох епох"	10
М. Лівицька — У вирі революції	10
П. Ротач — Добрий ангел Тарас Шевченко	13
М. Ременда — Чи є ще другий такий Іван Новосад	14
— Health and Fitness Through Sport	15
— Ukrainian Canadians Welcome Valentyn Moroz in Freedom	17
— П. — Конференція тканин в Едмонтоні	19
Музейні вісті	19
Відділ для дітей	22
Громадська і родинна хроніка	24
Річні звіти відділів	25
С. Кульба — Довкола дому	32
Українська вишивка	32
Вісті з Кампанії	33

НА ОБКЛАДИНЦІ — М. Гарасовська-Дачишин — „Весною у Айдаго Спрінгс", Колорадо. Олія.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
#25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

До сторіччя з дня народження Симона Петлюри

„У відповідальні хвилини історії України, — в ті критичні хвилини, коли на терезах історії важиться доля українського народу, — з глибин нації повстають особи, що в них наче зосереджується вся її потенціяльна сила. Це позначається звичайно в моменти національних революцій, коли з найбільшою яскравістю виявлялися неперервність змагань нації до власного незалежного життя. В наш час тої великої революції на сході Европи, що ми її свідками були, вождем народа, якому доля ввірила провід в державному житті нації, був Симон Петлюра". О. Лотоцький

— — —

„Справа здобуття української держави — це справа цілої нації української, а не якоїсь кляси її, чи партії, — от через що порозуміння, согласованість усіх чинників громадських і є умовою, без додержання якої ми ніколи своєї мети державної не досягнемо.

Отже пріорітет державности над партійністю, загальнонаціональних інтересів над клясовими, груповими, партійними мусимо ми на еміграції зрозуміти і відчути, як категоричний імператив, як одну з головних умов нашого державного будівництва.

Симон Петлюра

В історії українського народу бували моменти слави, величі й перемоги, але не бракувало теж і моментів упадку й приниження. Заселюючи широкі простори Східньої Европи, проживаючи на шляхах з Азії в Европу, без природніх границь, український народ вже від зарання своєї історії навчився надіятися на свою власну оборону. В боротьбі з численними ордами він здвигнув велику, могутню київську державу. Коли ж вона впала під ударами татарських орд і прийшов час упадку й руїни, український народ ніколи не примирювався зі злою долею і за всяких обставин змагався за свою волю і державну незалежність.

Після літ неволі й боротьби, надлюдськими зусиллями цілого народу, зброєю козацьких полків, український народ знову відбудував у 17-му столітті свою козацько-гетьманську державу. Довголітня боротьба за її безпеку й розбудову — це геройська епопея гідна великого, незламного народу!

Виснажений довголітньою боротьбою, обезброєний і закріпощений, український народ ніколи не перестав думати про нову боротьбу, ще одну спробу здобути свою волю і державну незалежність.

Не зломила його волі до вільного життя і довголітня московська неволя; при перших познаках упадку російської імперії, він знову піднявся і в роках 1917-20 збудував своє незалежне державне життя.

Серед будівничих української держави 1917-20 років одне з передових місць займає Симон Васильович Петлюра. Він, як мало хто з його сучасників, розумів важливість своєї збройної сили при побудові своєї власної держави й хоч він і став головою найвищого державного органу України — Директорії, історія його знає передовсім як Головного Отама-

---

Вітаємо делеґатів і гостей на Крайовім З'їзді СУС і його складових організацій в Гамільтоні в днях першого, другого, третього, четвертого і п'ятого серпня 1979 р.!

на Військ Української Народньої Республіки.

Ще за свого життя і головно після своєї трагічної смерти, Петлюра став символом українського державного відродження, прапором боротьби за українську державність, уособленням-синонімом українства. Він все своє свідоме життя, від шкільної лавки до дня своєї смерти на бруку Парижа, віддав для національного відродження українського народу, для боротьби за українську державу. Ідеї української державности залишився Петлюра вірним до своєї передчасної смерти. Недовго перед своєю смертю він писав: "В українську державність ми віруємо, в її неминучості ми переконані. Для нас вона є певною мірою живою реальністю, бо ідею її ми носимо в серці, бо її духом і її потребами овіяне все наше життя".

Він кличе українців не припиняти боротьби за неї, кажучи, що "Ми занадто шануємо ціну крови, яку пролляли наші незабутні й яка безперестанку до наших днів ллється в Україні, щоб не схилитися перед їхніми могилами й не додержати тих заповітів, що вони їх перед своєю смертю або фактом самої смерти — найбільшої жертви для вітчизни — переказали нам".

Петлюра розумів потребу української держави для життя українського народу як конечну необхідність. "Дорога вона для нас — та державність українська — і по спогадах історичних і тими забезпеченнями, що їх вона може одна тільки дати для вільного і всебічного розвитку генія українського" — каже він.

Петлюра вказує на ворога нашої державности й нашу остаточну й єдину ціль: "Між царською Росією і комуністичною для нас немає різниці, бо обидві вони являють собою тільки різні форми московської деспотії та імперіялізму. Ідеал державности української не може бути втиснутий у вузькі межі федерації, конфедерації, тим більше автономії, ні з Росією, ні з ким би то не було".

Для нього: "Ми є органічною частиною нашого народу, живемо одними думками, як і вся наша Батьківщина".

Цього року проминає 100 років від дня народження Симона Петлюри. Цього сторіччя не святкуватиме явно поневолена Україна. Святкуватимуть його в своїх серцях свідомі українці в Україні й відмічуватимуть його явно й велично українці в вільному світі.

Українці вільного світу! Згадаймо велично й достойно світлу постать борця за українську державність, Симона Петлюру й згадуючи його, скріпім нашу постанову, відновім нашу присягу перед маєстатом поневоленої, але нескореної України працювати, боротися і перемагати з українським народом, щоб українська держава стала дійсністю, щоб український народ став господарем на своїй землі.

Президія Секретаріяту СКВУ

Квітень 1979

— — — — — —

Перед нами великі завдання суспільного й державного будівництва, і кожен повинен оддати волю, душу й руки на службу цьому ділу. Ми повинні віддати на це всю енергію. Година повинна у нас бути за день, день за місяць, бо тільки таким чином досягнемо своєї мети.

Симон Петлюра

Врятувати життя

Представництво Української Гельсінської Групи довідалось від новоприбулих до ЗСА в'язнів табору суворого режиму, що член цієї Групи Олексій Тихий, який тримав голодівку як протест проти знущання над в'язнями, на 16-й день голодівки знепритомнів, після чого його забрали до лікарні та негайно оперували на шлунок. Лікарі ствердили, що стан Тихого після операції загрозливий і що йому потрібна повторна операція, яку він незнати чи витримає. Таке в таборах говорять лише тоді, коли в'язневі справді загрожує смерть.

В демократичних країнах, людину яка у в'язниці дійшла до смертельного стану, відпускають до дому для лікування в нормальних умовах, або для того, щоб вона бодай могла померти при своїй родині а не за ґратами.

Ми просимо Президента Картера і Голів Урядів усіх демократичних країн, а також всі християнські церкви, Червоний Хрест і Міжнародну Амнестію, звернутись до Совєтського Союзу з тривожним клопотанням про негайне звільнення Олексія Тихого. Ми віримо, що в той спосіб ще можна врятувати життя цій відважній і скромній людині.

Петро Григоренко
Надія Світлична
Валентин Мороз
Зинаїда Григоренко

Виховання дітей – наша майбутність

Виховуючи дітей, батьки виховують майбутність країни, в якій ми живемо.

Тому то виховання дітей — найважливіше завдання нашого життя.

Діти — це майбутні батьки, громадяни країни і члени суспільства. Наші діти повинні виростати добрими батьками, прекрасними громадянами, свідомими членами суспільства. Та найголовніше, діти — наша старість.

Правильно виховані діти — це наша щаслива старість. Погано виховані діти це майбутнє горе, це сльози, це наша провина перед суспільством.

Ми завжди повинні пам'ятати про велику відповідальність перед українською нацією і перед нашою Церквою, та перед державою, в якій живемо.

Виховувати дітей правильно багато легше ніж їх перевиховувати. До виховання належить: дисципліна, батьківський авторитет, церква, ввічливість, їжа, одяг, гра. Це дуже важливі галузі у вихованні дітей і при правильному застосуванні їх завжди дадуть позитивно-корисні наслідки.

Отже треба намагатися виховувати дітей так, щоб не довелося їх перевиховувати. В процесі перевиховування діти втрачають багато щасливого дитячого часу і можуть бути слабіше підготованими до майбутнього життя.

Виховуючи дітей, батьки повинні брати до уваги час і обставини, в яких наші діти ростуть. Не треба боятися і відгорожувати дітей від поганих впливів, а треба вчасно виробити в дітей вміння розбиратися в них.

Добрими допоміжними чинниками у вихованні дітей є церква та національні молодечі організації, в них діти в першому громадському оточенні пізнають і привчаються реагувати на найрізноманітніші питання. Але ніколи не можна упускати дітей з уваги, треба своєчасно допомагати і спрямовувати їх шукати позитивних розв'язок для питань, з якими вони будуть зустрічатися. Треба вміло керувати дітьми, а не оберігати їх від життя.

Правильне виховання дітей не вимагає багато часу від батьків. Батьки не потребують „не спускати" очей з дітей. Діти потребують мати свободу, але батьки повинні знати, що діти роблять і в якому оточенні перебувають.

Також дуже важливе значення при вихованні дітей має батьківська поведінка та особистий приклад. Відношення батьків до церкви, до національних організацій, до друзів, а також і до ворогів завжди пильно спостерігається дітьми.

Не менше важливим прикладом є відношення батьків до національної преси, до книжок, концертів і до загального культурно-освітнього життя суспільства. Все що діється в нашому суспільстві повинно приходити до дітей через думку і душу батьків.

Не треба думати, що діти виховуються лише тоді, коли з ними розмовляється або їх повчається. Діти виховуються в кожний час щоденного батьківського життя: як батьки одягаються, як відвідують церкву, як їдять, як розмовляють з іншими людьми, як радіють або сумують, чим захоплюються — все це для дітей має велике значення.

Отже, виховуючи дітей, треба в першу чергу ставити найсуворіші вимоги до своєї власної поведінки.

Діти... У них наша майбутність. Нашим завданням і обов'язком є виховати свідомих, здорових, працьовитих громадян з твердими моральними переконаннями. Батьки в першу чергу несуть відповідальність за виховання дітей перед суспільством. Але успішніше виховання досягається тісною співпрацею поміж батьками, церквою, школою та національно-громадськими виховними організаціями. Лише при тісній співпраці можна виховати наших дітей на громадян, які не лише переберуть, але й доповнять наші духові та національно-культурні надбання.

З. Маєвська

ПОВІДОМЛЯЄМО ЧИТАЧІВ

Просимо звернути увагу, що це число, яке виходить є за місяці — липень і серпень. Наступне число журнала вийде на початку вересня. Місяць липень, це місяць відпустки для працівників.

Просимо пам'ятати, що пошта до „Променя" — передплати, пожертви, матеріяли до поміщування — буде нормально функціонувати.

На руках редакції лишилось ще багато не поміщених матеріялів як з громадської хроніки, так і з річних звітів — все це буде поміщене у свій час за чергою по вакаціях.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій і доброго відпочинку.

Редакція і адміністрація

ГЛИНА У ТВОРЧИХ РУКАХ ЖІНКИ

Коли слухаєте цієї історії, — не знаєте просто, що й казати. Десь у найглибших надрах людської психіки лежить іскра, якої ні людина, що має її, не помічує, ні оточення не догадується про неї. Це може тривати роки, багато років, десятиріччя — два, — і раптово жарина зблимує дивним сяйвом, висуває проростень, як зернина невідомого квіту, що пролежала забута й тепер попала в соковитий чорнозем. А тоді думка, уява, творча рука, пильна праця й завзяття оформлюють речі, від яких віє теплом просто у вашу душу. Це цілий складний процес, несподіваний і не калькульований, це своєрідне диво, щоб не казати — чудо людського серця і Того, Хто кермує людськими серцями.

Уявіть собі: Тиждень після того, як у 1949 році причалити до Вінніпеґу в Канаді після років важкої мандрівки поторощеною Европою, пані Люба Снігурович-Шулякевич йде до шпиталю і там приходить на світ її третій, наймолодший син. Тамті старші потребували так її опіки, як і той найменший, чоловік приносив з роботи стільки, що якраз вистачало до чергового чека. Рік пізніше треба було заручити за

Люба Шулякевич при праці

проїзд старих батьків пані Люби і прийняти їх у тісне й архискромно мебльоване мешкання. Але бабця стала пильнувати внуків — і пані Люба пішла доробляти додаткові гроші, — вона шила у фабриці, вечорами вчилася англійської мови, студіювала медсестерство, врешті стала дентистичною асистенткою. Так пішли роки, сини росли, надягали пластові однострої, приносили добрі свідоцтва. Суворе й ощадне життя єднало всю родину в міцний вузол і кувало завзяття молодих. Поволі найстарший пішов у державну службу, за ним середущий став учителем технічного каледжу, наймолодший кінчив архитектуру. Коли стало простірніше в хаті, прийшла ще одна проба: Батько, якого пані Люба і досі згадує з вогкими очима, в 1965 році помер, три роки пізніше померла і мати, — обоє шановані вдома, у Станиславові, і тут, у Вінніпезі, громадяни.

— Від цього подвійного болю, все ще важко працюючи вдень, я не могла ночами спати. Батько, мати стояли як живі проти мене, я хотіла, я думала, як закріпити їх обличчя на завжди. Воно смішно, але я дістала трохи глини. Ви уявляєте, — глини! Я нічого не знала, ні як її зм'якшувати, ні як формувати, ні як кольорувати. Глина стояла під постіллю і часом серед ночі я вставала і переносила її на стіл, я думала — на хвилину. Але „хвилина" здовжувалася і часом чоловік вставав до роботи та заскакував мене за цією трудністю. Хтось порадив мені піти на керамічний вечірний курс. Але ганчарське колесо навчило мене тільки підготовляти глину для формування пальцями, а я не хотіла цього трафарету. Виходили вазони і чаші, боклаги і полумиски, але я їх деформувала або обліплювала всякими додатками, щоб ставали велетенськими коронами квітів. Тоді теж вперше я навчилася кольорувати глину і то так, щоб „ламати" яскравість краски та матовіти її. Поволі зпід моїх рук стали виходити форми, яких я хотіла. Батько та мати і далі стояли переді мною і одного дня, — уявіть собі! — одно дня я стала формувати обличчя батька...

Пані Люба спинюється у розповіді і її очі зблискують, як мабуть тоді. Пригадую, це було п'ять чи шість літ тому — й Вінніпеґ заговорив, що пані Шулякевич варт відвідати та подивитись на її вироби. Пішов і я, бо це тільки су-

сідна вулиця. Те, що було в хаті землячки, було небачене і просто неймовірне: Глина під її руками перетворилася в засіб, яким пані Люба стала висловлювати свої найглибші почування, перші — наче грубо тесані, але насправді стихійні й одуховлені — Розп'яття і Мадонни приковували вас крутіжжю своїх ліній, лиском політури, плитшими і глибшими рівцями, що складалися у повнокровну майстерність. Але пані Люба ані не хотіла чути про те, щоб десь „вийти" з цими своїми творами з хати.

— Слухайте, — казала вона тоді, як і сьогодні, — я ж не кінчила ніякого „файн-артс" факультету і не націлилася стати мистцем. Це я тільки так, для себе, мене ця праця вхопила цілу, я вже не всилі не робити цього. Кому це цікаво?...

Але це були тільки слова справжньої скромности жінки, якої руки опанували найбільш важке, нерухоме і застояле — глину. Бо люди таки стали рвати зпід її рук створене, сини приїздили і з окликами ентузіязму дерлися за цю чи інші ікону, за поодинокі скульптури і цілували мамині рук, ті самі, що колись латали їм штани, прали сорочки, робили „сендвічі" до школи. Нарешті довідались і ті з газети, — якось одного дня до хати ускочила референтка мистецтва „Ди Трибюн" — і в числі з 22 листопада 1974 з'явилася велика, з фотографією стаття про пані Любу, як творчого й оригінального мистця. Ще потім пішли запрошення на виставки, але — для мене це просто незрозуміле, — жінка, що змогла опанувати глину, не вміє опанувати своєї невиправданої скромности. Дві чи три виставки — і на цьому скінчилося.

...Ми сидимо в хаті Шулякевичів. Пані Люба, свіжа й молодеча виглядом, її чоловік, що з усіх сил підтримував мистецькі нахили та спроби дружини і я — п'ємо каву і сягаємо по коржики з начинкою, у яких наша господиня такий же мистець, як у глині. У двох кімнатах, що їх охоплюєте поглядами, на стінах твори жіночої руки, яка підкорила найтяжчий і найбільш нетворчий матеріял. На тлі багряного оксамиту Розп'ятий Христос аж кричить стражданням скорчених рук і вглибленими формами, дві більші Пречисті з колірової глини, в тяжких рамах, могли б бути прикрасою княжої палати, струнки, нетрафаретні й не ляльковаті постаті Мадон та Ісусів сяють своєю святістю на довкілля в рамах, якісь скульптурні постаті ідуть трагічною ходою у своє призначення. На дальшому столикові погруддя наймолодшого

Люба Шулякевич — Мадонна. Скульптура

сина, на цьому проти вас — найстаршого. Повновартні скульптурні твори. Попід стіни стоять амфори і келехи квітів, у деяких пальми.

Але найважливіший для пані Люби твір має центральне місце на головній стіні кімнати. Великі рами, темне оксамитне тло і на цьому дві горорізьби: Обличчя Батька і Матері нашого мистця. Хто знав цих надзвичайних громадян — бачить їх і тут живими, міцно закріплених у кераміці.

Та й хто не знав їх у Вінніпезі? Вони живуть далі. У творчій душі своєї дочки пані Люби, у безупинних мистецьких поривах сина, професора університету Тараса Снігуровича, що став справжнім іконописцем, у цілій генерації внуків, що вкладають у життя спільноти дальші дари свого Українського Духа.

А. Курдидик

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС

З початком цього року почав виходити в Монтреалі новий український часопис „Око", який виходить раз у місяць, друкується у трьох мовах — українській, англійській і частинно французькій. Цікавий зміст і гарне оформлення. Бажаємо успіхів.

Способи збереження української культури в Канаді*

"Твоїм будущим душу я тривожу..."
з "Прологу до поеми "Мойсей", Івана Франка

Збереження культури даного народу — це збереження його ідентичности, бо культура народу, це віддзеркалення його духового життя. І так, як люди різняться між собою своїми вдачами, характерами чи фізичними прикметами, народи різняться між собою також фізично, психічно і соціяльно. Відповідно отже, і культура тих народів різниться; їхній національний світогляд або витвір духа, висловлений в літературі та мистецтві як: малярство, скульптура, музика, танки або балет; в релігійних обрядах, філософії чи врешті в звичайній щоденній поведінці — є питомеими прикметами даного народу. Тому питання: як зберегти українську культуру тут в Канаді, є надзвичайно важливе, бо це питання збереження української ідентичности. А хто ж з нас хоче бути "сиротою безбатченком", "Іваном без роду"? І тут аж напрошуються вічі слова нашого генія - пророка Тараса Шевченка: "І чужого научайтесь, свого не цурайтесь; бо хто матір забуває, того Бог карає!" Або думка іншого мислителя, Сент-Екзюпері: "Треба рятувати духову спадщину, бо геній народу зів'яне; треба рятувати самий народ, бо спадщина пропаде!"

Які ж шляхи чи способи збереження нашої української культури серед чужого моря? Вони не легкі. Способи ці, перш усього мусять мати певну основу — якийсь ідеал, дороговказ чи, просто, сильну непохитну віру в свій народ. Так, як корабель не може бовтатися безконечно серед моря без дефінітивного курсу, так не може народ провадити свого культурного розвитку на довшу мету без певного пляну, без означеного напрямку, без цілі, без ідеалу.

Яким же ідеалом повинна кермуватися українська спільнота в розсіянні? Що повинно клопотати її, в'язати разом, щоб зберегти свою ідентичність? Чи вистачають "пироги", "голубці" та "шаравари"? Ні, ніколи! Наше кулінарне мистецтво не гірше за таке ж мистецтво державницьких народів. Багатство кольорів наших народних строїв не перевершене на сценах найкращих театральних заль під час динамічних виступів наших танцювальних ансамблів. Та все ж без своєрідної "сіонської Стіни Плачу", або магометанської "Мекки", від якої ми черпали б надхнення до дальшої та глибшої творчої праці, нам буде трудно вдержатись на поверхні. Трудно буде перетривати життєві бурі, які кожноденно б'ють об палубу нашого національного життя, загрожують затопленню наших надбань — скарбів у морі, що зветься асиміляція.

До речі, тут буде навести аналогію жидівського народу, який від віків живе в розсіянні, а все ж таки цей народ зумів перетривати століття і ані єгипетські фараони не знищили його, ні царські погроми не залякали, ні гітлерівські карцери та газові печі не спалили ідеї, яка від часів Мойсея в'яже жидів в одну суцільну націю. Цією ідеєю є непохитна віра, що їхнім провідником - королем є один Бог, а земні володарі тільки Божими представниками — речниками Його волі, закону. Вони ж, жиди, є беззастережними виконавцями того закону. Поламання закону стягало заслужену кару, яку жиди сприймали без спротиву як своє призначення безкритично. Жиди і жертвують "десятину" свого майна і заробітків "На Боже", або народнє бо в них релігійність і національність — рівнозначні. Ця заввага гідна особливої уваги нашій спільноті, коли мова про фінансування наших культурних надбань, їхній розвій чи пропагування серед чужинців.

І, хоч історичні події надщербили святощі жидів, — а це славну святиню Соломона в Єрусалимі, то руїни цієї святині стали протяром двох тисяч літ символом жидівської національної єдности. Ці руїни є доказом існування великої та багатої в той час жидівської держави. Живучи в розсіянні, вони завжди мріяли про колишню славу та власну державу й вірили, що Бог допоможе їм відбудувати "свій власний Сіон". І власне ця державницька думка, ідеал, спасла їх від убивчої асиміляції.

---

* Це є есей з конкурсу — "Способи збереження української культури в Канаді", що його проголошував Союз Українок Канади для української молоді, який одержав першу нагороду. Авторами є *Роман Петрів* і *Мирося Петрів* з Едмонтону.

В нас немає решток Соломонової Святині та її "стіни плачу". Наші Золоті Ворота в Києві своєю руїною чомусь не зуміли наситити магнетизмом душу нашого народу, як це сталося з жидами. Навіть наш культурно-державницький центр древнього Києва — Печерська Лавра прибрала спрофанований музейний характер.

І здається, що власне брак отих, хай і матеріяльних свідків нашого духового розвитку в минулому, або точніше, брак глибшого знання про них, є причиною комплексу меншевартости. Цей комплекс переслідує менше свідому частину нашої спільноти по сьогоднішний день. Справді, ми не без ідеї! В нас і є свідки славного минулого. Нашою ж ідеєю було, є і буде визволення українського народу з-під ярма займанців та побудова власної держави. Бо чи може бути шляхотніша ідея, як свобода, воля свого народу з якого вийшли наші діди й батьки? Вони ж без сили волі, культурно та національно придавлені ворогом покинули рідну землю. А свідки славного минулого? — Княжа доба, Руська Правда, Християнізм, Літописець Нестор, Слово о Полку Ігореві, славні походи козаків на татарів і турків, переможні бої Хмельницького: Корсунь, Жовті Води, Берестечко, Гайдамаччина, бої Мазепи і, врешті, визвольні змагання 1918-19-их років та геройський резистанс українського народу під час другої світової війни. А в чому ці світлі моменти нашої історії?... Бо ні один з них не був подиктований загарбницькими мотивами. Всі вони мали або самооборонний характер, або їхні цілі спрямовувались на визволення своїх земляків з ворожої неволі! Знання історії свого народу, його літератури, мистецтва, музики, його культури скріплює віру у власний народ та віру в себе; будує оту національну гордість свого походження та приналежности до українського народу і прищеплює любов до усього — що рідне.

Де ж набути оте знання, ту гідність та національну гордість? Передусім, дім та родина є тими першими учителями тих шляхотних прикмет, що відрізняють характерну і національно свідому людину від несвідомого простолюддя. Тут особливу функцію слід приписати українським матерям. Вони ж бо є першими, що мають привілей і обов'язок формувати світогляд дитини. І якщо матері є повністю відповідальні за духовий та фізичний розвиток дітей, вони повинні поруч материнської любови прищепити дітям глибоку віру в Бога, та віру в себе і високий та конструктивний патріотизм, національну свідомість, вирозуміння і толерантність до інших, щире почуття відповідальности тощо. Практика показує, що не всі матері сповняють свій обов'язок за згаданим рецептом, бо буває і так, що діти встидаються свого походження, своєї мови, а часом навіть цураються своїх батьків. Причини такого відношення слід шукати в негативному вихованні молодняку. Постійні балачки про "прикрі часи", "нарікання на нужду і злидні в старім краю" малюють в уяві дитини неприємну картину — образ про рідний край. А "чим горщок накипить, тим і пахне". Таке ж і з дітьми, а далі і з дорослими. Стидаються свого, та й часто міняють імена, щоб легше пробиватися крізь життя. Така метода нікудишня і вона засвідчує про м'який хребет такої людини. Сьогоднішні економічні умови догідні, що не потрібно міняти прізвища ради вигіднішої праці. Добробут і погоня за "довгим зеленим" впливають також негативно на розвиток "повної людини". Власне тому, що заробітки приходять легше, матері забувають про свої природні обов'язки. Вони залишають виховання "ситерам", або телевізорам. Очевидно, таке виховання породжує національних індифирентів. Про національну свідомість шкода й говорити, а про громадянські вартости в таких дітей нема що й згадувати: вони пропащі не лише для українства але й для Канади.

Церква, рідна школа та українські організації мають незвичайне велике завдання. Вони повинні доповняти виховання молоді поглибленням знання про все, що дороге українській людині. Церква та духовенство повинні дбати про скріплення віри глибоко обдуманими проповідями, що були б на висоті виховного рівня молодих людей. Проповіді повинні викликати зацікавлення і ентузіязм в молоді, а не спонукувати їх виходити під час проповідей надвір, щоб "закурити". Молодь повинна відчувати, що притчі зі Святого Письма відносяться до неї. Така інтерпретація не стане стереотипним переповіданням біблійних історій. Духовенство мусить присвятити більше часу для праці з молоддю, для української мови, та для таких методів, які промовляли б переконливо до молодих людей, кладучи в ос-

нову непорушні євангельські правди.

А чи не найголовнішу функцію церква повинна виконувати в запобіганні загрози від мішаних супруж та так званої "білої смерти". Жидівські рабіни голосно заявляються, що мішані супружжя означають втрату членства в жидівських громадах, а тим самим утратою членства жидівської нації. Як же жиди запобігають асиміляції? Згідно з дискусійною доповіддю пана Н. Олесницького — "Перспектива українського громадського життя в Америці", в Нью-Йорку, виголошеної 3-го березня 1974 року, жиди, за останніх десять років, вдержали 81% чистих жидівських супруж. Натомість за статистикою української церкви в Нью-Йорку, "лише за кілька останніх літ, було понад 70% мішаних подруж". Високий відсоток жидівських подруж пояснює автор тим, що жидівська молодь кожної суботи пильно вивчає єврейську мову, письмо, свою історію, культуру, взагалі своє минуле. А ще цікавіше, що ця молодь учиться бачити свою культуру і її досягнення у ширшому світлі, або бодай в такому, як американська але ніяк у меншому. У торгівлі та суспільному секторі, якщо порівняти досягнення жидівських підприємців чи організацій, то вони звичайно перевищують такі ж підприємства чи організації інших етнічних меншин. Пощо ж тоді жидам залишати своє гніздо, асимілюватися, іти там де "зелена трава"? Ця заввага повинна допомогти практично в житті наших організацій. Нашій студіюючій молоді, а зокрема тим, що студіюють українську мову, політичні науки чи взагалі досліджують українську тематику потрібна сильна духова та матеріяльна підтримка українських підприємств та організацій. Українським організаціям, клюбам тощо належить признання за послідовну піддержку тієї молоді, що студіює україністику. Українські рідні школи повинні стояти на високому рівні з високо кваліфікованими вчителями та модерним устаткуванням, а це поменшить комплекс меншевартости, бо українські школи чи курси будуть на такому ж рівні, що й школи. Словом, висока якість наших шкіл, клюбів, організацій чи проповідей по церквах повинні притягати тут-уроджену молодь. Самі ключі, погрози батьків чи силування дітей іти до своїх бо там, мовляв, "наше", ніяк не задовільні в наших умовах. Приналежність до клюбів, організацій, хорів, гуртків тощо продиктована свідомістю, а не примусом, наближує нашу молодь до себе у висліді чого постають українські родини, що й є гарячим бажанням кожного свідомого українського батька й матері та ціллю української національно свідомої спільноти.

Зводячи вище зібрані думки до спільного знаменника, насувається куплет з Франкових "Каменярів..." На шляху поступу ми лиш каменярі. "Всі йдемо в одну громаду скуті святою думкою..." зберегти за всяку ціну українську ідентичність нашої молоді та їх нащадків в користь держави, в якій живемо і для добра визволення українського народу на Рідних Землях. Стрижнем наших стремлінь мусить бути глибока віра у Творця та віра в українську людину і її призначення.

Роман Петрів
Мирося Петрів

ВІТАЄМО ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Від дня, коли Валентин Мороз залишив за собою стіни совєтських в'язниць і прибув до Ню Йорку 27 квітня 1979 року, щиро й тепло вітають його різні українські організації та ціле зорганізоване суспільство, вітають його як оборонця Прав Людини.

Прилучуємось і ми до тих чисельних вітань та доброзичливих побажань. Щиро бажаємо йому багато сил перетривати навіть і ті многолюдні зустрічі з громадянством, знайти себе в них і щасливо без пригод причалити до пристані, де жде на нього ще багато праці для України.

ПРОГРАМА КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З'їзд відбудеться в приміщеннях МекМестер Університету в Гамільтоні, Онт., під час З'їзду складових організацій СУС в днях — 1, 2, 3, 4 і 5 серпня 1979 року.

ПОРЯДОК НАРАД:

Середа 1 серпня

Реєстрація; Цілоденний семінар з нагоди Року Дитини
— дошкілля
— двомовні кляси
— рідні школи
— молодші відділи СУМК.

7:30 вечером:
Офіційне відкриття З'їзду складових організацій СУС — спільна сесія.

Четвер 2 серпня

8:00 рано — Служба Божа — св. Пророка Іллі;

9:30 — сесія Союзу Українок Канади
— вибір президії, комісій
— привіти
— звіти, дискусії.

12:00—2:00 Спільний обід Союзу Українок Канади
Доповідь — добр. Юстина Лучак;
Вручення нагород кампанії "Промінь".

2:00—5:00 продовження сесії Союзу Українок;
Довкола круглого стола — дискусія над темами:
— членство
— молоді подружжя
— вимоги до української церкви.

7:00—9:00 Вечірня сесія присвячена Провінціяльним Екзекутивам Союзу Українок Канади.

9:00 — Фільм і виклад про 1000-ліття православія.

П'ятниця 3 серпня

9:00—12:00 Спільна сесія складових організацій СУС, діяльність і напрямні складових організацій С.У.К., ТУС, СУМК, Інститути; Промова пані К. Черновської.

ПОПИСИ МОЛОДІ

Субота 4 серпня

Окремі сесії:
— дискусії над плянами праці
— питомці інститутів, колегії
— Музей і Фундація
— Фундація СУС.
6:30 вечора — бенкет.

Неділя 5 серпня

9:00 Архиєрейська Служба Божа;
Спільний обід;
Концерт СУМК.

Централя Союзу Українок Канади

Ярина Зоряна

Вітай, книжко рідна!

(Замість рецензії авторці І. Зельській та мисткині О. Зельській-Даревич)

Зродилася ти на Світ Божий; принадна гарненька, чепурненька!

Овіяна теплотою жіночого серця, приоздоблена мистецькою, вправною рукою.

Вмістилося в тобі (хоч у мініятурці) праці столітніх поколінь.

На сніжно-білих сторінках, розсілася дрібними рядками-узорами: краса, естетика і любов, до всього, що рідним мистецвом зветься.

І засягнула ти глибоко корінням до: гетьманських дворів, козацьких, та монастирських швалень... до простолюддя. Ввижається, домоткане льняне, полотно, де сірою заполоччю, або бузково-зафарбованою ниткою, похилені наші прабабуні вишивають „дрібні взори — до зорі".

Далеко часом і простором від колиски Святослава, та Мономаха з'явилася ти за „сьомим морем" щоби розсіяним по світі, нащадкам козацького роду, передати народні скарби, навчити їх любити, шанувати, та гордістю сповнити їхні серця!

Вітай, чепурна, рідна
українська Вишивко!

Міннеаполіс, травень 1979.

На грані двох епох

МАРІЯ ЛІВИЦЬКА

Серед нових видань кількох останніх років знаходимо солідно видану книжку п. н. "На грані двох епох", автором якої є Марія Лівицька. Це спогади. Книжка видана заходами Комітету в Ню Йорку. Рік видання 1972. Вступна стаття про авторку Бориса Ржепецького.

Серед мемуарної літератури ці спогади займають особливе місце і притягають увагу читача. І хоч написані вони на тлі родини Лівицьких, які увійшли в історію будівничих державности України, побудовані на тлі тієї підготовчої праці до Української Національної Революції в рр. 1917-18.

Автор спогадів Марія Лівицька, вона ж і дружина пізнішого президента Української Народньої Республіки Андрія Лівицького. Розповідь огріта теплом любові до свого народу і не менш теплом любові і обов'язку супроти дітей. Скільки то разів Лівицька вагається і ділить своє серце — діти їх двойко і справа, яка кличе її. Вона ж бере повну участь у цім русі, посвячує себе для справ свого народу, який переживає бурхливі часи в процесі відбудови своєї держави. Про зміст спогадів найкращу оцінку дає автор передмови Б. Ржепецький:

> «... значення тих споминів далеко виходять поза рамки звичайних споминів. Вони дають правдивий образ життя розвику найкращої, найсвідомішої частини нашої інтелігенції на переломі двох сторіч. Ми підкреслили також ідеологічний зміст тієї еволюції — від самого початку формування світоглядy аж до сивого волосся ... Це праця для народу і тільки для народу. Це думки про народ і про його краще майбутнє. Це праця повна посвяти і відваги, праця глибока змістом і без патосу. Ото був зміст життя тієї частини громадянства, активний ідеалізм, що перетворював ідеї в чин ...»

Книжка споминів цінна ще й тим, що при закінченні дає ряд пояснень, а також і індекс. Поміщуємо коротку частину розділу "У вирі революції".

Редакція

Марія Лівицька

У ВИРІ РЕВОЛЮЦІЇ

Уривок з *"На грані двох епох"*

Революція поглиблювалась. Шаленим темпом ішла наперед. Загострювалась у своїх домаганнях. Але на початку не було кривавих бунтів, і тому почали говорити про "безкровну революцію" і дивились у майбутнє через рожеві окуляри. В Україні національна стихія вибухла з непереможним запалом і почала змагатись з центральним російським урядом на чолі з Керенським.

Наше життя різко змінилось. З тихого і спокійного воно стало знов бурхливим, повним хвилювань. Почалися з'їзди військові, селянські. Андрія Лівицького вибирали на з'їзди одноголосно. Селяни вірили йому, знаючи його революційне минуле; були певні, що не зрадить інтересів селянсько-робітничих мас і буде боронити їх нарівні з державно-національними. І він сам на кожному кроці підтримував кожним словом і кожним вчинком цю віру в нього трудящого люду. Почав він свою кар'єру від свого рідного повітового міста, Золотоноші. І сам завжди любив хвалитися, що не зразу попав у міністри, а пройшов перед тим відповідний "стаж". Дуже скоро його вибрали повітовим комісаром, а пізніше — губерніяльним, полтавським. У зв'язку з цим, він мусів виступати з промовами і в Гельм'язові і в Золотоноші.

Одним з перших таких виступів був виступ на святі Дня праці 1 травня 1917 року в Золотоноші. Ціле місто урочисто підготовлялося до цієї події. Усі установи, усі організації та школи вийшли зі своїми прапорами на велику площу посеред міста. На прапорах маяли різні гасла, а над ними сміялось ясне блакитне весняне небо. На трибуні посеред площі промовляли промовці. Ось вийшов на трибуну і Андрій Лівицький. Він уже не безвусий молодик, а мужчина в повному розцвіті сил і енергії. Але говорить він з таким самим за-

палом, як і тоді, коли був студентом, як і тоді, коли був членом РУП, і закликав до повалення царату. Він говорить про те, що нарешті настала воля, і що на широких просторах української землі настане щастя і добробут. Він говорить про те, що нарешті запанує рівність на українській землі і що кожний, хто працює, незалежно від свого соціяльного стану чи національности, буде повним її господарем і повноправним громадянином. Він говорив з надхненням, з піднесенням, а на нього, з-під самої трибуни, тримаючи у своїх маленьких ручках жовтоблакитний прапор, з захопленням дивилась наша дочка Натуся.

Ця промова викликала велике незадоволення серед реакційних кіл місцевого панства. Навіть серед деяких наших родичів були нарікання. "Як то, казали ці прихильники старого режиму, то це, щоб кожний жид був повноправним господарем нашої землі?"

Але на такі нарікання не було ні часу, ні охоти відповідати.

Я особисто не брала участи в революції 1917 року. Причиною цього були мої родинні обставини. Наші діти, Наталя і Микола, були в шкільному віці та вимагали моєї опіки. Дочка моя училась вже в гімназії в Золотоноші, а сина я сама підготовляла до іспиту до першої кляси гімназії. Під моїм доглядом були також хлопці - сироти, якими опікувався Андрій. Я не мала права занедбувати всіх цих обов'язків родинного характеру. Андрієва мама в ті часи жила не з нами, а з дочкою Женею, яка була вже земським лікарем в сусідньому Переяславському повіті. Мені доводилось частенько перебувати тільки удвох з сином та службою, бо Андрієві треба було більше проживати в Золотоноші або й у Полтаві.

Але майже проти моєї волі події самі собою втягнули й мене в загальний революційний рух. В нашому містечку часто відбувались т. зв. сходи, переважно селянські, але й з участю всього населення з приводу розпоряджень Центральної Ради. Мене запрошували на ці сходи і просили давати пояснення, коли була якась неясність для селян. Пригадую, яким тяжким завданням було з'ясувати селянам значення Першого Універсалу Центральної Ради з проголошенням автономії. На цьому сході мав виступати завідуючий сільсько - господарською школою, але чомусь в рішучу хвилину відмовився і просив мене виступити. В ті часи нелегко було говорити з селянами про автономію України. Вони не знали навіть, що таке Україна, і хто такі вони самі. Селяни найбільше цікавились земельною проблемою, і в цій галузі обертались усі їх запитання на сходах. В найбільш дразливих справах треба було відкликатись до рішення Установчих Зборів.

Коли було проголошено вибори до Установчих Зборів, мене призначили головою виборчої комісії. У зв'язку з тим, треба було скликати Сход для пояснення, що таке Установчі Збори, яке їх значення, та що треба вибрати відповідних кандидатів. Зібрався величезний мітинг; зійшлася вся місцева інтеліґенція. Мені зробилось трохи моторошно; не звикла я виступати з промовами перед такою силою народу, бо за часів революції 1905 року на великих мітинґах не виступала. Я приїхала на мітинг своєю кобилою Івкою з сином Миколою (якому тоді було ще тільки десять років) за кучера. Не зважаючи на свій дитячий вік, Микола вже тоді цікавився громадськими справами і політикою. Чекав на мене з великою терпеливістю, а, може, був цікавий почути, що його мама буде говорити перед такою силою людей. Він чекв на мене сидячи в повозі. Побачивши мене після закінчення зборів, скочив на землю так невдало, що впав і нога його попала між шпиці колеса. Кобила рушила з місця, і могло б скінчитися для Миколи каліцтвом. Але, на щастя, дорога була запружена натовпом людей, і її зразу затримали. Після цієї прикрої пригоди, яка мало що не скінчилась трагічно, я хотіла заборонити Миколі правити кіньми, але це була б для нього зажорстока кара.

Мітинг скінчився добре, я цілком задовільно виконала своє завдання тим більше, що притягнула до участи ще декого з присутніх.

І. Яремко на новій посаді

Онтарійський уряд назначив колишнього міністра Івана Яремка головою Комерційного, реєстраційно-апеляційного трибуналу. Його завданням буде публічне переслухання для віднови, або відкликання бизнесових ліценцій чи вживання санкцій проти зловживань компаній. І. Яремко був від 1951 до 1975 року прогресивно-консервативним парляментаристом в окрузі Велвуд в Торонто і займав пост кількох міністерських портфелів.

СВІТЛОЇ ПАМ'ЯТІ МИХАЙЛА ГРИГОРЧУКА

ПОДЯКА

В першу річницю смерти і похорону нашого дорогого мужа, тата і дідуся бл. п. Михайла Григорчука, який упокоївся 11-го липня, 1978 р. цією дорогою складаємо найщирішу подяку всім приятелям покійного за співчуття в несподіваному для нас горі та за розраду і поміч нам, в днях великого нашого смутку.

Зокрема складаємо щиру подяку всім тим, що зложили пожертви на нев'янучий вінок та на інші народні цілі.

Нехай пам'ять про покійного живе завжди між нами!

Засмучена дружина Марія
син Борис, невістка і внуки,
Етелберт, Манітоба

ДО ЧИТАЧІВ - ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Адміністрація „Променя"

Новий викладач на Славістичному відділі Манітобського університету

Славістичний відділ при Манітобському університеті затруднив з днем 1 липня 1979 р. Олега С. Ільницького, докторанта Гарвардського університету, на позицію лектора української мови й літератури.

О. Ільницький народився 2 лютого 1949 року. Ступінь бакалявра (B.A.) здобув на Міському Нью-Йоркському університеті (1971), спеціялізуючись в англійській літературі, ступінь магістра (M.A.) на Гарвардському університеті (1971) з російської мови й літератури. В 1978 році склав загальний докторський іспит і працює над дисертацією в ділянці української літератури на тему „Український футуризм: 1914 - 1930" на тому ж університеті. Дорадником його праці є д-р Г. Грабович.

В минулому академічному році і в літніх сесіях викладав курс української мови на Гарварді.

В 1973 - 71 р. був членом Редакційної Колегії, а в 1973 - 74 головним редактором гарвардського журналу „Рецензія". Від 1978 р. він є членом Редакційної Колегії „Журналу Вищих Українознавчих Студій" (КІУС) на Торонтському університеті. О Ільницький є автором статей і рецензій та здобув кілька гарвардських та державних степендій та нагород для своїх дослідів.

В 1979 - 80 академічному році він викладатиме на Манітобському університеті наступні предмети: 12.121 (Середній курс української мови), 12.211 (Українська мітологія), 52.252 (Українські звичаї та обряди), 52.363 (Український роман) та курс 52.459 (Модернізм в українській літературі).

Олега Ільницького прийнято на місце проф. В. Ніньовського, який у цьому році відійшов на емеритуру.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

НА ІСТОРИЧНУ ПОВІСТЬ АБО ОПОВІДАННЯ

Згідно з бажанням фундаторів, твір повинен мати позитивне, державницьке насвітлення, при чому тему можна зачерпнути з будь-якого відтинку української історії.

Твори у трьох примірниках, переписані на друкарській машинці треба надсилати до 31 грудня 1979 р. Допускається до конкурсу теж друковані твори. Склад журі буде поданий своєчасно. На нагороди включено нерозділену суму з попереднього конкурсу, так, що вона виноситиме 800.00 дол.

Заохочуємо письменників до участи та просимо надсилати твори на адресу:

UNWLA 108 Second Ave.
New Jork, N.Y. 10003

Діловий Комітет

Добрий ангел Тарас Шевченко

(Варвара Рєпніна, 31.VII.1808—9.XII.1891)

Ім'я Варвари Рєпніної, племінниці відомого декабриста С. Г. Волконського, „доброго ангела" Тараса Шевченка, як він сам називав її за доброту і надхнення, тісно пов'язане з культурним життям України середини минулого століття, зокрема, Полтавщини. З цим ім'ям в'яжуться життєві епізоди Т. Шевченка часу його першої мандрівки на Україну, його симпатії і надхнення. В присваті до „Тризны", адресованій, як відомо, В. М. Рєпніній, Шевченко признавався:

„Ваш добрий ангел надлетів,
Обвіяв крилами і снами,
І тихозграйними речами
Про рай той мрії розбудив . . .".

Цим мріям не судилося збутись. Пройде час і сумне кохання княжни, доньки полтавського генерал-губернатора до колишнього поета Шевченка, стане темою віршів, поем і повістей в творчості новітніх письменників.

Варвара Рєпніна народилася в Москві, але з часу переїзду батьків до Полтави (1816 рік) знайшла тут собі другу батьківщину, яку потім палко любила. У Полтаві дівчина навчалася в інституті благородних панн, брала участь у різних благодійних заходах, відвідувала театр, де бачила М. Щепкіна, І. Котляревського, В. Капніста, П. Гулака-Артемовського, М. Цертелева. Від свого батька вона унаслідувала гуманні традиції, доброзичливе ставлення до простого народу, якому присвятила все своє життя.

З 1842 року Варвара Миколаївна мешкала в Яготині разом з своїми батьками. В їхній сім'ї жили тоді талановиті сестри-сироти Псьол. Сюди в липні 1843 року Олексій Капніст привіз Тараса Шевченка для малювання портретів. Поет і художник був прийнятий всією князівською родиною привітно і щиросердечно. Теплі стосунки склалися в нього з молоддю, зокрема з Варварою Рєпніною і Олександрою Псьол, молодою поетесою.

Варвара Миколаївна з глибокою симпатією поставилась до творчості Шевченка, сприяла поширенню перших естампів його „Живописной Украины", допомагала у влаштуванні вчителем малювання в Київському університеті. Щодо цієї якості в її некролозі знаходимо такі слова: „Варвара Миколаївна була не тільки другом і заступницею, але й добрим ґенієм уособленим сумлінням поета. Вона підтримувала в ньому віру в його високе покликання і з властивою їй відвертістю не раз висловлювала йому гіркі істини, коли він збочував на невірний шлях" (беремо з статті, вміщеної в „Киевской старине" за 1892 р.).

У своєму ранньому автобіографічному творі „Девочка" В. Рєпніна за головним героєм Березовським сховала милий їй образ Шевченка. Тарас Григорович тоді ж, у 1843 році, прочитав цю повість і зрозумів почуття авторки. В листі до Рєпніної він писав: „О добрий ангеле! молюсь і плачу перед тобою, ти скріпила в мені віру в існування святих на землі!"

Однак поміркованість, лібералізм княжни навіть не наближався до революційно-демократичного світогляду Великого Кобзаря, який уже в цей час складався в нього, тому їхні шляхи мусили йти порізному.

Коли Т. Шевченко потрапив на заслання, В. Рєпніна докладала зусиль, щоб полегшити його долю, листувалася з поетом, надсилала йому книги, та врешті в 1850 році граф Орлов з III Відділення грубо прикрикнув на неї і листування припиняється. Досі відомо вісім листів Т. Шевченка до Рєпніної і 16 Варвари Миколаївни до поета. На початку 50-х років м. ст. В. Рєпніна переїхала з Одеси в Москву і прожила там до смерті. 1866 року вона видала під псевдонімом Лізварської „Листи до молодої жінки про виховання". Очевидно, знаємо не всю її творчість, принаймні відомі спогади про зустрічі з Шевченком і Гоголем, опубліковані в журналі „Русский архив". Цікаві й цінні відомості про Т. Шевченка з часу його перебування на Полтавщині записав з її вуст літературознавець М. Чалий.

До самої смерті Варвара Миколаївна свято берегла пам'ять про свого багатостраждального друга, часто розповідала про нього знайомим, жваво цікавилась всім, що писали про Шевченка журнали.

Взимку 1883 р. вона писала біографу Чалому: „Я почула з великим задоволенням, що Полтавське земство на останньому своєму зібранні вирішило дати 500крб на полагодження могили Шевченка". А в кінці травня Варвара Миколаївна передала в Полтаву через свого племінника 180 крб із своїх збережень „на пам'ятник або могилу Шевченка".

Благодійність була смислом життя Рєпніної. Сучасник писав: „Її двері були завжди відкри-

У третю річницю упокоєння дорогої і незабутньої дружини Ольги, яка відійшла на вічний спокій 17 липня 1976 року, складаю в їх пам'ять скромну пожертву на журнал „Промінь", якого Покійна була постійною читачкою. Хай земля буде їй легкою.

Федір Андрущак, Саскатун

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Дмитра Максимюка, мужа нашої дорогої членки, котрий упокоївся 13-го квітня ц. р. у Саскатуні. У його світлу пам'ять членки кружка Нютена засилають $10.00 на журнал „Промінь".

Членки кружка Нютена відділу С.У.К., Саскатун

ті для вбогих і знедолених". Одним вона допомагала грошима, іншим писала прохання, влаштовуючи чиюсь долю.

Померла В. М. Рєпніна на 83 році життя в Москві і була похована в Олексіївському манастирі рядом з могилою своєї подруги Г. І. Бурковської, яку вона пережила на кілька років. Ми дозволимо собі закінчити цей короткий відгук кількома рядками з некролога, опублікованого в старому журналі 80 років тому: "... смерть її є в усякому разі суспільною втратою, і майбутній історик російського суспільства поза сумнівом віднесе її до гурту тих чистих і благородних людей, які робили помітний вплив на суспільство самим фактом свого існування".

1925 року Михайло Возняк опублікував у Львові книжку „Шевченко й княжна Рєпніна". (Епізод із першої подорожі на Україну), де містилось також автобіографічне оповідання письменниці. Шевченко шанував у ній „благородний розум, смак і ніжні піднесені почуття". Це завжди викликатиме пошану до Варвари Рєпніної, скільки б часу не пройшло.

Петро Ротач

ЧИ Є ЩЕ ДРУГИЙ ТАКИЙ, ЯК ІВАН НОВОСАД В КАНАДІ?

Читаю спомини про різних людей у часописах, однак ніде ще не читала щоб хтось згадав про такого особливо заслуженого піонера, як був цей один на тисячу — Іван Новосад.

Іван Новосад народився в селі Ілавче, Західня Україна, 1886 року, приїхав до Канади молодим хлопцем 1910 року і поселився в Овкбурн, Ман. і околиці Січ і Ольга, де вже було трохи його родини.

Трудно повірити, що цей чоловік ані одного дня не був у школі, хтось навчив його, чи показав йому азбуку і те все, з чого він сам навчився читати і писати, а потім він дуже багато книжок читав і був з тих перших представників „Українського Голосу".

Ще від 1914 року він вже приготовляв різні театральні аматорські вистави, що були одинокою культурною розвагою між поселенцями для всіх. Заразом і навчився читати ноти до музики і співу і приготовляв різні концерти, як роковини Тараса Шевченка, Листопадове Свято, День Матері та інше. Мав він також дар грати на цимбалас і грав всюди по весіллях та різних забавах з Юрком Гребенюком. Грав і на скрипці, щоб легше було голоси до співу роздати і грав на органі, коли мав нагоду.

Іван Новосад підніс українську культуру найперше в Овкбурн, Ман. і околицях, що ніхто не заперечить. Були й інші провідні люди там, однак Іван Новосад був тим, що ніс той смолоскип перший. Іван працював на залізній дорозі в С.Н.Р. від 8-ої рано до 5-ої вечером, і не була то легка праця в той час, головно, підчас депресії, прийшов до дому, треба було і в хаті дещо зробити, бо його жінка Катерина хорувала довший час і треба було і їй і троє дітей доглянути, вечерю зварити, білизну випрати, і взагалі, що потрібно в домі, а вже перед 8-ою вечером він брав скрипку під паху, ноти і підручники і йшов до Народного Дому на пробу співу або представлення, але і треба було ноти написати на чотири голоси, бо небуло за що купити більше як один підручник, а ролі до представлень хто писав? За підручники Нар. Дім заплатив, а решта було так. Ніхто про платню не думав, так тоді було, і всі з охоти брали участь і помагали для слави України.

Він також любив писати поезії, що їх є декотрі записані, і весільні вівати, приспіви й інші, котрі його покійна дружина Катерина передала проф. Рудницькому і він помістив їх у своїм 4-ім збірнику.

Іван помер 1956 року і тіло його спочиває у Гомфілд, Ман., де він був перенесений з Овкбурн компанією С.Н.Р.

Маргарета Ременда, Вест Ванкувер, Б. К.

ПРОСИМО ДОДАТИ

До виказу членок управи Пров. Екзекутиви Союзу Українок на Бр. Колюмбію, який був поміщений у звіті з'їзду на стор. 24 в ч. 5 просимо додати членок контрольної комісії, якими є пані: М. Микицей, К. Дам'ян, М. Захарук.

О. Д.

HEALTH AND FITNESS THROUGH SPORT

"All work is as seed sown,
it grows and spreads,
and sows itself anew."
Thomas Carlyle

Right from the beginning of this century, and during the last 25 years in particular, people more and more have had to face up to grave problems created by economic, technological, political and social developments which have been disturbing as well as stimulating. On the one side of the coin, modern life provides more time for people to enjoy leisure pursuits, but on the other it brings new threats to the health and well-being of today's people. Our poor physical condition as a nation has been thrown into stark relief by the recent Federal government report on "NUTRITION CANADA", as well as by various studies on all aspects of the health question.

A rather sobering finding of these studies is that one-half of all Canadians are overly obese. Our faulty eating habits, alcohol and excessive smoking all contribute to the extremely poor physical state of Canadians, but they are not the only reasons for the serious declines noted in health and fitness. It might be useful right here to take a good look at the changes which have occurred in our modern society, to trace the origins of the alarming problems besetting us, and how to combat them.

— Today's mass-production industries, while demanding new qualities of skill and dexterity from some individuals, have deprived countless others of the pleasures derived from the personalized, handcrafted production techniques of yesteryear.

— Far-reaching changes in social structures which accompanies industrialization, such as the mushrooming growth of the cities and the cold anonymity of urban life, have had a depersonalizing effect on many people.

— These drastic changes in our way of life, as well as work, have gone hand in hand with an often considerable increase in leisure time. Thus, we see the tantalizing paradox of people being offered the opportunity for growth and expansion of the individual personality, when that same personality is being partially eroded in many people.

— Education is becoming increasingly democratic, and constantly more demanding of time and effort. Educational programmes continue to multiply, and the study courses become more intensive to meet the needs of modern employment. Formal knowledge and training have become the virtually indispensable "passport" for advancement in today's world. So appears another paradox; while some segment of society find themselves with more leisure time than formerly, the others who must devote increasing efforts to essential studies find they have less.

— At a time when the main criteria for advancement and success are intellectual, there are fewer opportunities to use the vital qualities of strength, endurance and physical adriotness in professional life, and they are generally less necessary in our daily lives, as well.

— Similarly, certain character qualities which are most typically expressed through physical activity — such as courage, vigour and enterprise — find a much more limited field for expression in today's everyday life. There are exceptions, of course, but the "explorers" and "pioneers" have fewer worlds to conquer now than in other days.

— Along with increased leisure time, the available outlets for occupying it have also multiplied. Some are entirely new, in fact. Yet far too many demand only passive participation, and by becoming "watchers" instead of "doers" people find that in most cases their personality problems are often accentuated, rather than resolved.

The contribution that sport can make to the solution of these modern-day problems is of prime importance. It stands unchallenged as the indispensable element which can compensate for the strains and restraints of modern living.

For a well-balanced personality

Sport — when approached as a participant, not a mere observer — alone can build up and maintain a healthy physical and psychic balance in today's human being, menaced on all sides by the results of modern industrialization, urbanization and mechanization. In addition, it offers an exceptional means for training our youth. Vitally needed today when education all too often is focussed solely on the acquisition of knowledge, sport encourages and develops certain qualities of character which prove their worth so tellingly in action.

Sport is one of those rare activities which demand simultaneous use and co-ordination of body, mind and will. It is also a necessary recreational outlet which invites involvement and stimulates initiative. The many forms and varieties of sports available make it possible for every individual to express and fulfill himself or herself, according to the aptitudes and desires of each. It thus offers an interesting solution to the leisure time problem by providing relaxation, diversion and enrichment of the personality at one and the same time.

Last but far from the least important, sport is the basis of a lively social structure which hurdles the barriers erected by any hierarchy built on money or profession and provides each individual with an opportunity to escape from the anonymous confines of his daily work of life. In that way, sport adds a new dimension to human relations and its universal appeal supplies a solid foundation for friendly international contacts.

The advantages are obvious, then, but the question that arises is: what kind of sport should you choose? The answer to that must lie in personal taste, but your decision should be based on the primary definition of the word sport itself, which is an activity requiring PHYSICAL EFFORT, above all else.

In a nutshell...

Modern hygiene, reduced working hours, automation, work-saving household appliances, have all considerably increased the amount of leisure time available. One immediate result of this added liberty is that sport has taken an increasingly important place in people's lives. Sport has become a social fact to be reckoned with.

The sports scene itself has changed radically. As proof, it is only necessary to compare the nature and spirit of sports competitions at the beginning of this century with what prevails today. Although the rules have not changed so greatly, the same cannot be said for either the motivations, methods or practises of modern-day sports. The whole thing has developed haphazardly, almost like a machine out of control.

Nevertheless, we still expect sports to provide us with a number of benefits, such as character building, altruistic behaviour and sporting spirit. If sport is to be considered as an element in the educational system it is necessary to set up definite standards and declare that sport will be educational. By itself, it is neither a panacaea nor a magical character builder. It must be part of an overall human training programme. Otherwise, it can be useless or, at the worst, harmful in some ways.

Since mass participation in sports activities is intended for the general well-being, popularizing it means that people must be won over, initiated and directed the right way. They can be won over by showing them the fun and attractiveness of sporting games. They can be initiated into the many joys through a basic training programme followed by selective instruction. They can be directed into interesting channels by helping them to discover their latent talents.

Parents must understand the importance of sports in the lives — and training — of their children, and encourage them to make the best possible use of the sports installation available to them. All of us must recognize that sport is the trump card we can each play for better physical conditioning, the key to a better and more satisfying life.

By kind permission of
the Bank Canadian National.

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять нашого одного з найстарших, але бувшого члена нашої церкви у Витькові, бл. п. Василя Свистуна, який упокоївся 11 червня 1979 р. на 87 р. життя, із збірки на нев'янучий вінок призначено на „Промінь" $20.00.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ ім. О. Кобилянської

Ганя Іванчук, Витков

Ukrainian Canadian welcome Valentyn Moroz in freedom

On the occassion of his first visit to Canada, the Ukrainian Canadian Committee, headquartered in Winnipeg, extends a warm welcome to Valentyn Moroz, recently arrived from Soviet Ukraine, the best known in the free world Ukrainian fighter for human rights and basic liberties of Ukrainian people, and the re-establishment of Ukraine's independence.

Everywhere in Canada, Valentyn Moroz will be greeted as the Ukrainian freedom fighter by the hierarchies of the Ukrainian Churches, by Ukrainian Canadian veterans and combatants and the Ukrainian community organizations.

In particular, he will be enthusiastically received as the spiritual leader and symbol of inspiration by the Ukrainian Canadian youth, who — under the banners of Valentyn Moroz Defence Committee — for several years staged public hunger strikes and protest rallies in Ottawa, Winnipeg, Toronto, Montreal, Vancouver, Edmonton, Saskatoon, Windsor and several other Canadian cities. They all have our sincere thanks for their active part in this all-Canadian movement for the realization of human rights in Ukraine under the Soviet regime.

On the occassion of this memorable visit, we express on behalf of the Ukrainian Canadian community sincere thanks to the Rt. Hon. J. G. Diefenbaker and the Government of the Rt. Hon. P. E. Trudeau, as well as to all Canadian parliamentarians, for their endeavors and interventions, made on our requests, on behalf of Valentyn Moroz and many other Ukrainian human rights activists, persecuted under the Soviet regime.

We thank especially former Secretaries for External Affairs Mitchell Sharp and Donald Jamieson, and former ministers Stanley Haidasz, John Munro, Bud Cullen and particularly Norman Cafik and senator Paul Yuzyk, for their continued support and co-operation.

Our special thanks are extended to Canadian Parliamentary Delegation, represented by James Jerome, speaker of the house, senator Raymond J. Perrault and Steve Paproski, M.P., who, on our request, intervened on behalf of Valentyn Moroz during their visit in Kiev, in September 1975.

On the occassion of this first meeting with Valentyn Moroz in Canada, we express our gratitude to the President of the United States J. Carter, and his security advisor Dr. Z. Brzezinsky, for their persistent action in defense of human rights and the successful achievement of release by the Soviet Union of Valentyn Moroz and other human rights activists.

Finally, let us acknowledge the important role played in the process of the release from the Soviet prisons of Valentyn Moroz and other human rights activists by the Canadian Press and Media in English, French, Ukrainian and other language publications.

Ukrainian Canadian Committee
Headquarters

Winnipeg, June 7, 1979

Університетські підручники української мови

В днях 15 - 16 грудня 1978 року в готелі „Парк Плаза" в Торонті відбулися наради українських мовознавців і викладачів української мови на канадських університетах. Наради були влаштовані заходами Канадського Інституту Українських Студій (КІУС), а організатором нарад був проф. Ярослав Розумний з Манітобського університету. В цих закритих нарадах взяло участь дванадцять викладачів з різних канадських університетів і запрошений гість проф. Юрій Шевельов з Колюмбійського університету.

Темою конференції, в основному, були рекомендації зі звіту про стан університетських підручників української мови, підготований для КІУС проф. Я. Розумним для минулорічних нарад співробітників КІУС у Лондоні, Онтаріо. Цей звіт буде надрукований у п'ятому числі Журналу Вищих українознавчих студій (Торонто).

На конференції були прочитані та продискутовані наступні доповіді: „Правопис українських видань" (проф. Юрій Шевельов, Колюмбія), „Плянування й координація видань для навчання української мови" (проф. Юрій Луцький, Торонто), „Українські університетські підручники — теперішній стан і потреби" (проф. Ярослав Розумний, Манітоба), „Лексичний добір у підручниках української мови" (проф. Едвард Бурштинський, Торонто), „Методи готування матеріялів для мовних лябораторій" (проф. Вольфрам Бургардт, Лондон).

Теж відбувся панель „Сучасний стан і проблеми університетських українознавчих програм", у якому взяли участь професори: Андрій Горняткевич (Альберта), Ярослав Розумний (Манітоба), Данило Струк (Торонто), докторант Ярослав Харчун (Оттава). Модератором панелю була проф. Іраїда Тарнавецька.

На конференції обрано Дорадчий Комітет для видавничих справ КІУС, який очолив проф. Едвард Бруштинський.

БЛ. П. МАРІЯ ВАВРИНЮК
Едмонтон, Альберта

В неділю, 18 лютого ц. р., несподівано упокоїлась в Бозі Марія Вавринюк, дорога й незабутня дружина Євгена Вавринюка, довголітня членка українського православного катедрального Собору Св. Івана Хрестителя, почесна членкиня відділу Союзу Українок при катедральній громаді, членкиня Інституту Св. Івана Золотоустого, щира та віддана працівниця на церковній та громадській нивах.

Похорони Богослуження відбулися за таким порядком: у середу, 21 лютого ц. р., в каплиці похоронного заведення „Парк Меморіял" священики катедрального собору Св. Івана Хрестителя, митр. прот. Олександер Хом'як й о. Віктор Лакуста відслужили Чин Парастасу при співпраці п. Андрія Мельничука й п. Івана Кіці, а в четвер 22 лютого ті самі священики відслужили Чин Похорону в катедральному соборі. В середу 21 лютого після Парастасу проповідував митр. прот. О. Хом'як, який в основі своєї проповіді навів слова похоронної стихири.

Катедральний собор був заповнений членами родини, членами громади, а зокрема жіноцтво зорганізоване в рядах відділу Союзу Українок Канади прибуло громадно, щоб достойно віддати останню християнську прислугу та відпровадити свою незабутню членку, яка впродовж довгих років займала відповідальні становища в місцевому відділі, як також у провінційній та всеканадських управах організації С.У.К.

Тлінні останки бл. п. Марії Вавринюк похоронено на цвинтарі Св. Михаїла.

Після похорону, в авдиторії відбувся поминальний обід, господарем якого був п. Олександер Чарнецький. В часі обіду промовляли пані Ольга Ганочко — 1-ша заступниця голови Союзу Українок, пані Мирослава Фербей — голова Провінційної управи Союзу, пані Ганна Томнюк — голова місцевого відділу. Від родини промовляла д-р Савеля Стечишин зі Саскатуну. Поминальний обід закінчено молитвою та відспіванням „Вічная Пам'ять".

Марія Вавринюк народилася 1905 р., в національно та релігійно свідомій родині Миколая і Анастасії Ілюків, в околиці Арбака, Ман. Там вона виховувалася під опікою батьків, там вона навчалась в публичній школі. В 1920 р. завдяки батькам, Марія стала питомкою Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Марія перебувала в Інституті ім. П. Могили який став для неї другою матір'ю, витиснув в її душі печать церковно-релігійної та національної свідомости, любови до свого рідного, Української Православної Церкви та наших Самостійницьких організацій, а Союзу Українок Канади зокрема. Перебуваючи в Інституті ім. Петра Могили, брала участь у виховній програмі Інституту — належала до найбільш активних Могилянок. Успішно закінчила вона свої студії — стала кваліфікованою учителькою! На той час це було високе і поважне досягнення.

Ставши учителькою, навчала в таких околицях, як: Вонда, Альвена, Вакав, Дана, Гефорд, Кадворт, Гонеймун, Витків — Саскатун, в провінції Саскачеван. Це були околиці з українським населенням. Для українських дітей — молода, здібна, трудолюбива вчителька не жаліла ні труду, ні часу. Для українських дітей вона віддавала свої молоді сили, своє знання, а в серцях української дитини засівала зерно українського „Я".

В 1932 році вийшла заміж за Євгена Вавринюка, по професії також учителя. Молоде подружжя Марії і Євгена Вавринюків — молоді учителі, вступивши на спільний шлях життя, сполучили його із спільною працею у публичних державних школах, навчаючи дітей, крім обов'язкових предметів, української мови, пісні, музики й на шлях культурно-громадської праці. В 1942 році п. Євген Вавринюк включився в канадську летунську службу, що її виконував впродовж 9 років, а пані Марія виконувала свої обов'язки учительки. В 1950 роках переїжджають до Едмонтону, включаються у працю Інституту ім. М. Грушевського, в якому п. Євген Вавринюк виконував обов'язки ректора, а пані Марія одержала посаду вчительки, на якій була впродовж 13 років. Як учителька, навчала в Рідній Школі при українській православній громаді Св. Івана Хрестителя, а своєю спокійною, милою вдачею зуміла пригорнути до себе дітей та закріпити в їх серцях любов та знання української мови. Марія Вавринюк любила та дорожила організаційним життям, а для організації С.У.К. віддала багато доброї та корисної праці у різних її відтинках.

Серед українського православного жіноцтва Союзу Українок Канади залишиться в пам'яті як довголітня секретарка, якою була до кінця свого життя.

У глибокому смуткові залишила вона мужа Євгена, одного сина д-ра Мирона, одну дочку Ірину, 4 внуків, 3 братів: Івана, Володимира Ілюка зі Сондавн, Ман., й Матвія Ілюка з Вінніпегу, 4 сестри: Докію Гуменюк й Лелію Подольську з Вінніпегу, Ольгу Лікіянчук з Кенори, Онт., Анастасію Задорожняк з Вадіни, Саск.

В дні похорону, при „Останньому цілуванні" присутні зложили нев'янучий вінок у вічний спомин новоперестовленої слуги Божої Марії Вавринюк.

На Фонд ім. Юліяна Стечишина — $350.00; на журнал „Промінь" — $125.00; на катедральний Собор Св. Івана — $130.00; на „Гарт фонд" — $82.00. Були пожертви на „Український Голос", на Інститут Св. Івана. У вічний спомин незабутньої дружини, муж Покійної п. Євген зложив $50.00 на „Вісник" і $50.00 на „Український Голос".

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Конференція тканини в Едмонтоні

Провінційна конференція Hand Weavers, Spinners & Dyers of Alberta відбулася 11-го та 12-го травня 1979 року в приміщенню при Альбертському університеті в Едмонтоні. Реєстрація показала, що було 120 членів і поверх 25 гостей. Голова пані Пірко Карвонен та члени Strathcona Weaver's Guild зарядили конференцію в Маршал Торі Билдінґ при університеті.

Тому, що цього року конференція відбулася в місті Едмонтоні, де замешкано багато українців, пані Карвонен вдалася до Провінційної Управи Союзу Українок, щоб вони зарядили український бенкет на п'ятницю 11-го травня. Пані Мирослава Фербей як голова, і пані Фівонія Пелех як освітньо-культурна референтка взяли ту нагоду зарядити виставку українського тканння в авдиторії перед бенкетом. Пані Карвонен дуже радо погодилася не тільки на виставку тканини, але також замовила українську програму по бенкеті.

Учасники конференції приїхали до авдиторії Св. Івана о год. 5-тій вечора, де мали нагоду побачити музейні речі як також показ тканння. Пані Анастасія Сенів зі своїм комітетом приготовила музей, а пані Дарія Янда та члени Відділу зайнялися виставкою тканння в авдиторії. Всі речі були гарно розложені так, що учасники конференції мали нагоду дещо оглянути й показали поважне зацікавлення.

Бенкетом зайнялися: Голова відділу Св. Івана при Катедрі, пані Анна Томнюк; голова місячного комітету, пані Катерина Кругляк, та кухарка, пані Марія Тодорук і члени комітетів.

По вечері пані Гелен Ґреґор, інструкторка мистецтва в Ontario College of Art з Торонто, пояснювала прозірки тканин, які вона бачила в своїх поїздках по цілім світі. Пан Теодор Голмен також був присутний, як інструктор із тої самої колеґії з Торонто, Марія Снайдер з Бенф Школи Мистецтва, і пані Бернен з Оттави, але вони брали ширшу участь у програмі, яка відбулася в суботу 12-го травня в університеті. Не тільки учасники конференції скористали з цих двох знавців взорів і тканння, але також члени відділу Св. Івана.

По закінченню промови пані Гелен Ґреґор з Торонта, відбулася концертова програма, яку зарядила пані Фівонія Пелех. Танцювальна Школа при відділі Св. Івана, яку очолює пані Фіялка Кругляк, виступила із захоплюючими танками. Подяка належиться танцюристам, як також молодим вчителям: Ширлій Доскоч і Євгенові Якимишин.

До програми вечірної причинилися також наші широкознані **Мережі** з своїми милозвучними голосами. Учасники конференції, хоч не розуміли слова пісень, були дуже захоплені нашими співаками. Наступного дня конференції багато гостей звертало увагу на високу якість наших молодих танцюристів і наших відданих співаків. На загал, можна сказати, що вечерок відбувся дуже успішно!

Присутній

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА ДОКІЇ І ІВАНА БАЄРІВ,

Панство Баєри, заслужені працівники в церковному та громадському житті, з нагоди свого ювілею склали пожертву в сумі $100.00 на Український Музей Союзу Українок Канади. З цього приводу, слідуючі зложили свої пожертви на ту саму ціль:

По $10.00: п-во Марія і Іван Пернаровські, п-во Анастасія і Іван Кіщуки, п-во Г. Сарчуки, п-во В. Назаруки, п-во Никола і Марія Дороші, п-во Анна і Петро Папіші, п-во Анна і Андрій Холоди. п-во І. Грицаки, п-во Анастасія і Василь Буряники, проф. Андрій і пані Йоганна Мижайленки, проф. Дмитро і пані Галя Максимюки, пані Розина Драган, пані Марія Ткачук; по $5.00: п-во Б. і Михайло Добні, пані Галина Гнатюк, пані Розалія Борса, — разом $245.00.

Панство Баєри складають жертводавцям щиру подяку за цінний дар в пам'ять їхнього ювілею.

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

КВІТЕНЬ 1979

П-во Галина і Нестор Богоноси — Вінніпеґ (раніше $10.00 і $500.00 в пам'ять родичів бл. п. Анастасії і Василя Сарчуків)	**$ 510.00**
П-во Александер Сарчуки — Вінніпеґ (в пам'ять родичів бл. п. Анастасії і Василя Сарчуків)	**500.00**
П-во Марія і Антон Буряники, Вінніпеґ	**1,000.00**
П-во Ольга і Іван Долинчуки — Вінніпеґ	**1,000.00**
Пан Василь Буряник — Вінніпеґ, ран. 950.00 і 75.00 разом	**1,025.00**
Д-р Петро і пані Розалія Кодри, Вінніпеґ, ран. $1,010.00 і 240.00 разом	**1,250.00**
П-во Семен і Л. Кутні — Вінніпеґ, ран. $1,185.00 і 25.00 разом	**1,210.00**
Пані Марія Симчич — Вінніпеґ, ран. $1,105.00 і 225.00 разом	**1,330.00**
Із спадщини Матвія Саранчука — Вінніпеґ	**500.00**
Пан Й. Бігун — Давфин, Ман., ран. $500.00 і 20.00 разом	**520.00**
П-во Марія і Тео. Гуменюки — Давфин, Ман.	**260.00**
Пані Т. Симчич — Давфин, Ман., ран. $160.00 і 200.00 в пам'ять мужа Миколи разом	**360.00**
Д-р Василь і Доротея Черевики — Вінніпеґ, ран. $200.00 і 80.00 разом	**280.00**

П-на Теодора Гаврисишин — Вінніпеґ, ран. $230.00 і 25.00 разом 255.00
П-во Василь Касіяни — Вінніпеґ, ран. $250.00 і 100.00 разом 350.00
Пані Наталія Когуська — Вінніпеґ, ран. $130.00 і $100.00 разом 230.00
Д-р Павло і пані С. Закуси — Вінніпеґ 350.00
Д-р і пані І. Майби — Вінніпеґ, ран. $50.00 і 100.00 разом 150.00
Пан М. Неґрич — Вінніпеґ, ран. $55.00 і 100.00 разом 155.00
Пані Анна Олійник — Вінніпеґ, ран. $100.00 і 25.00 разом 125.00
П-во Іван Карасевич — Вінніпеґ, ран. $45.00 і 100.00 разом 145.00
Пані Ґ. Карпяк — Вінніпеґ, ран. $110.00 і 20.00 разом 130.00
Пані А. Гатен — Вінніпеґ, ран. $75.00 і 100.00 разом 175.00
П-во Андрій Крипякевичі — Вінніпеґ 115.00
Пані Марія Мандзюк-Сеніцька — Вінніпеґ 115.00
Пан Н. А. Григорчук — Етелберт, Ман., ран. $100.00 і 50.00 разом 150.00
Д-р і пані С. Яремчуки — Едмонтон, ран. $1,200.00 і 100.00 разом 1,300.00
П-во Надія і Никола Боднарі — Едмонтон, ран. $915.00 і 100.00 разом 1,015.00
П-во Наталка і Богдан Мельничуки — Едмонтон ран. $990.00 і 10.00 разом 1,000.00
П-во Наталія і Володимир Базюки — Едмонтон, ран. $490.00 і 25.00 разом 515.00
Пані П. Саламандик (Параня) — Едмонтон ран. $438.00 і 50.00 в пам. мужа Василя, разом 488.00
Пані В. Мельник — Едмонтон, в пам'ять мужа Николи 505.00
Пані Гафія Янішевська — Едмонтон 330.00
П-во В. Кравець — Едмонтон 260.00
Пані Текля Куриш — Едмонтон 230.00
П-во Іванна і Володимир Дженисн — Едмонтон 260.00
П-во Марія і Василь Ґауки — Едмонтон 245.00
П-во Анастасія і Ізидор Ґорецькі — Едмонтон 225.00
Пані Анна Ґреґорі — Едмонтон 335.00
Пані Слюсарчук — Едмонтон 210.00
П-во Єлисавета і Іван Прокопчуки — Едмонтон 210.00
Пані Іванна Пуцентело — Едмонтон 200.00
Пані Тетяна Лазарович — Едмонтон 205.00
Фірма Лазарович і Підручний (Адвокатська) — Едмонтон 230.00
Пані Софія Василишин — Едмонтон 210.00
о. Г. і добр. Марія Василіви — Едмонтон 200.00
Пані Василина Костюк — Едмонтон 150.00
Пані Емілія Пронюк — Едмонтон 160.00
Пані Анна Скуба — Едмонтон 135.00
Пані П. Сліпчук — Едмонтон 125.00
Пані Л. Понич — Едмонтон 130.00
П-на В. Тимощук — Ст. Кетеринс, Онт. 1,000.00
Д-р Никола і п-ні Погран, Наяґара Фалр, Онт. 500.00
П-ні Ольга Мурей — Оттава 500.00
Пані Марія і бл. п. Никола Іванець, Брентфорд, Онт. 585.00
Д-р В. Даркович — Оттава, ран. $300.00 і 100.00 разом 400.00
Пані Д. Мандзюк — Торонто, ран. $250.00 і 100.00 разом 350.00
П-во Вол. Норис — Оттава 300.00
Пані Р. Вийлен — Оттава, в пам'ять сестри бл. п. Ольги Андрущак, Саскатун 500.00
Пані Л. Пронюк — Оттава 250.00
П-во Віра і Володимир Сенчуки — Оттава 250.00
Д-р І. і пані Вахни — Торонто 213.51
Пані Калина Сакалюк — Торонто 200.00
П-во В. Тріщуки — Оттава 210.00
П-во О. і Євдокія Кіти — Веланд, Онт. 210.00
Пані Меланія Буряник — Торонто 167.00
Пані Т. Чепесюк — Тандер Бей, Онт. 160.00
Пані Анна Пуляк — Тандер Бей, Онт. 105.00
Пані Ольга Михайлишин — Тандер Бей, Онт. 105.00
Пані Т. Яремчук — Тандер Бей, Онт. 105.00
П-во Марія і Вол. Вахни, Віндзор 115.00
Пані І. Л. Лакоста — Ст. Кетеринс, Онт. 125.00
Пані Марія Мех — Оттава 125.00
Пані Галя Слюзар — Мисисаґа (Торонто), ран. $30.00 і 100.00 в пам'ять бл. п. добр. Л. Слюзар, Монтреал 130.00
Пані Т. Дяковська — Ґримсбі, Онт. 105.00
Пані Марта Глушенко — Гамільтон, Онт. 110.00
П-во Цецілія і Іван Крептули — Едмонтон 125.00
Пан Ф. Маґера — Едмотон 105.00
П-во Стефанія і Михайло Маґуси — Едмонтон 110.00
П-во Євгенія і Василь Нацюки 105.00
Панна Стефанія Ортинська — Едмонтон 100.00
Пані Ф. Пелех — Едмонтон 145.00
П-во В. Підручні — Едмонтон 100.00
Панна Анна Саламандик — Едмонтон 100.00
П-во Й. і Володимир Саламандики — Едмонтон 125.00
П-во Василь Савчуки — Едмонтон 120.00
Пані Катерина Семотюк — Едмонтон 100.00
Пані Марія Стратійчук — Едмонтон 105.00
Пані Д. Татарчук — Едмонтон 100.00
П-во Марія і Степан Василевські — Едмонтон 100.00
Пані Анна Велещук — Едмонтон 120.00
П-во Євдокія і Андрій Волянські — Едмонтон 145.00
П-во Алек. Звоздецькі — Едмонтон 120.00
Пані Г. Бартко — Келґарі, Альта. 100.00
П-во Надія і Д. Кобильники — Келґарі, Альта. 150.00
Пані Анна Крупник — Келґарі, Альта. 100.00
П-во Н. і К. Путники — Келґарі, Альта. 100.00
П-во Марія і Василь Світики — Келґарі, Альта. 100.00
П-во Василь Белзюки — Моринвил, Альта. 100.00
Пані Анна Боєчко — Радвий, Альта. 195.00
Пан А. Іванець — Лойдминстер, Альта. 100.00
Пан Є. Іванець — Лойдминстер, Альта. 100.00
П-во Катерина і Іван Кіящуки — Торсбі, Альта. 100.00
Пані Розалія і бл. п. Іван Гуцуляки — Ендрю, Альта. 100.00
П-во Я. Котишин — Веґревил, Альта. 150.00
Пані Марія Мойсюк — Веґревил, Альта. 100.00
П-во Марія і Ф. Музики — Веґревил, Альта 120.00
П-во П. і Степан Мульки — Ту Гилс, Альта. 115.00
П-во Марія і Василь Пасічні — Редвотер, Альта. 100.00
П-во Йосифіна і Іван Лакодюк — Васетна, Альта. ран. $75.00 і 50.00 разом 125.00
П-во Анастасія і Никола Рудьки — Лемонт, Альта. 100.00
П-во Богдан Татарини — Торгилд, Альта. 110.00

Пан М. Талпаш — Етмор, Альта. 100.00
Армстронґ Клотинґ Лтд. (Дж. Д. Армстронґ) — Едмонтон 100.00
Пані Ольга Чернявська — Едмонтон 105.00
П-во Ольга і Мих. Чижинь — Едмонтон 100.00
П-во Параска і Никола Довганюки — Едмонтон 100.00
П-во Галина і З. Федорків — Едмонтон 100.00
П-во Віра і Петро Федоріви — Едмонтон 125.00
Д-р Кор. і пані Анна Филипчуки — Едмонтон 100.00
Пані Василина і бл. п. Дмитро Ґулутцан — Едмонтон 120.00
Д-р Зеня Гавриш — Едмонтон 110.00
Д-р Григорій і пані Гоголь — Едмонтон 100.00
П-во Павло і Ірина Грачі — Едмонтон 150.00
Пані Катерина Ільків — Едмонтон 100.00
Адвокатська фірма Петращук (П-во Петращуки) Келґарі, Альта. 100.00
П-во Іван Грушки — Едмонтон, ран. $50.00 і 50.00 разом 100.00
П-во Рома і Орест Ґауки — Ґренд Прері, Альта. 250.00
Пані Марія Безпечна — Наяґара Лейк, Онт. 100.00
Пан Г. Гладинюк — Наягара Фалс, Онт. 100.00
Пані Параня Гладинюк — Наяґара Фалс, Онт. 100.00
Пані Параска Цалин — Ошава, Онт. 100.00
Пані Н. Чорнейко — Ст. Кетеринс, Онт. 100.00
Пані Євфрозина Козак — Ст. Кетеринс, Онт. 100.00
Пані Анна Олексюк — Ст. Кетеринс, Онт. 100.00
(в пам'ять сестри бл. п. Марії Мандзюк)
Д-р Ю. Токарик — Ст. Кетеринс, Онт. 100.00
П-во Іван Дударі — Гамільтон 100.00
Пан Антон Погорецький — Гамільтон 100.00
Пан Ю. Гірняк — Оттава 100.00
П-во А. Лазаровичі — Оттава 100.00
Пані Іванна Логід — Оттава 100.00
Пан Є. Федак — Бурлингтон, Онт. 100.00
(в пам'ять бл. п. добр. П. Федак)
Д-р і пані Александер Мацьки — Вестон, Онт. 100.00
Пані Є. Шелепюк — Тандер Бей, Онт. 100.00
Пані Анна Стасів — Тандер Бей, Онт. 100.00
Пані Р. Шпитьковський — Бімсвил, Онт. 100.00
(в пам'ять бл. п. Марії Шпитьковської)
Д-р Раїна Файсон — Оттава 100.00
Пані Марія Шевчук — Виловдейл, Онт. 100.00
Панна Віра Шевчук — Виловдейл, Онт. 100.00
Пані Анна Чабан — Торонто 100.00
Пані П. Ґорчинська — Торонто 100.00
Пані Марія Ґужда — Торонто 100.00
П-во Анна і Т. Граблюки — Торонто 135.00
Пан В. Керелюк — Торонто ран. $60.00 і 50.00 разом 110.00
Пані Текля Ґандзюк — Вінніпеґ 100.00
Д-р і пані Ізидор Глинки — Вінніпеґ 100.00
Пан Я. Масцюх — Вінніпеґ 100.00
Д-р і пані Петро Палащуки — Вінніпеґ 100.00
Пані Д. Ратуська — Вінніпеґ 100.00
Пані Є. Соколюк — Вінніпеґ 100.00
П-во В. Свистуни — Вінніпеґ 100.00
П-во М. Рутські — Вінніпеґ 100.00
Сентюрі Паблишинґ Ко. — Вінніпеґ 100.00
П-во Т. Смерчанські — Вінніпеґ 200.00
Д-р Одарка Троська — Вінніпеґ 125.00
П-во Г. і Н. Влади — Вінніпеґ 125.00
П-на Марія Марко — Вінніпеґ 150.00
Пані Анна Дудар — Брендон, Ман. 100.00
П-во Василь Карасовські — Брендон, Ман. 110.00
Пані П. Матвійчук — Брендон, Ман., ран. $100.00 і 20.00 разом 120.00
П-во Катерина і Іван Самці — Давфин, Ман. 120.00
Пані Олена Симчич — Давфин, Ман. 100.00
П-во Степан і М. Чвалюки — Мензі, Ман. 125.00
П?во Іван і Анна Федорківи — Сенді Лейк, Ман. 105.00
Пан Володимир Гавриш — Бисет, Ман. 100.00
Пані Марія Мендро — Флин Флон, Ман. 100.00
Пан. Г. Стратійчук — Сван Ривер, Ман. 100.00
Пан Іван Щур — Сван Ривер, Ман., ран. $35.00 і 125.00 разом 160.00
Пан Іван С. Яцентюк — Минитонас, Ман. 150.00
П-во Борис і Анна Зінчишини — Сван Ривер, Ман. 110.00
Пані Є. Перепелюк — Давфин, Ман. 380.00

Діти

— „Не пий сирої води, Василько, в ній є такі маленькі істоти, шкідливі називаються бактерії". — „Мамо, а я їм нічого поганого не зроблю".

— „Ох і тупа ж бритва!" — каже батько, що сів голитись. — „А от і ні — заперечує син — бритва гостра. Я нею сьогодні всі олівці нагострив".

Хлопчина підходить до шофера: — „Дядечку, підвезіть мене до школи" — „Але ж я їду в інший бік" — „От це й добре, я сьогодні не вивчив завдання".

Вчитель — „Чому це ти, Семенку, завжди приходиш до школи заспаний?" — „Мабуть це у мене талант дрімає".

— „Щось у тебе сьогодні, Юрко, зіпсувався почерк" — сказав вчитель на лекції писання. — „То нічого прийду до дому — відремонтую" — заспокоїв Юрко.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ПРИГОДА ІВАНКИ

Живе на світі дівчинка Іванка. Влітку вона завжди приїздить у гості до своєї бабусі. Бабусина хата з гніздом лелеки на даху стоїть край села. Навколо стелиться барвінок, у вікна заглядають червоні ружі, троянди, чорнобривці.

Іванка бере щоранку лійку й поливає квіти. Ось і зараз вона біля грядок разом з бабусею. Гарно так надворі! Сонечко зійшло, позолотило верхівки дерев і заглянуло у гніздо до лелеки.

— Бабусю, а чи можна побачити, коли розпускається квітка! — питає Іванка.

— Можна. Але треба бути доброю, щирою й уважною.

— Коли я виросту, — каже дівчинка, — посаджу багатобагато квітів і дерев! І хай на ті дерева звідусіль злітаються пташки.

— У тебе хороші мрії, — посміхається бабуся. — Без квітів сумно було б на землі.

Чується шелест крил. То лелека знявся з гнізда й полетів до болота.

— Подався за їжею для своїх діток, — дивиться йому вслід бабуся. Піду вже й я готувати сніданок.

Іванка залишається одна. Поливає квіти і милується: на прозорих росяних пелюстках веселкою виграють сонячні промені. Та раптом почула Іванка, наче впало щось. Обернулась і бачить — на землі лежить лелечення. Без пір'ячка, кволе, безпорадне.

— Бабусю! Бабусю! Скоріше йди!

А сама хоче підняти мале, та бабуся зупиняє: не годиться брати руками маленьких — мати може не признати їх. Скинула бабуся фартух і загорнула пташеня.

— Дай я піднесу, — просить Іванка. Полізла дівчина по драбині і поклала лелеченя у гніздо.

— Скільки їх там! —спитала бабуся.

— Одненьке.

— Ну гаразд, Івасю, ходімо снідати.

Потім дівчинка помила посуд, підмела у хаті, погралася ляльками. За ділом та за грою не помітила, як зайшов до хати сон, а з ним і Лелека.

— Люба дівчинко, — мовив птах, — ти допомогла моєму синові, і я прилетів віддячити. Хочеш, я понесу тебе у чарівну країну квітів!

— А хіба є країна квітів! — здивовано питає Іванка.

— Є. За морями-океанами, за горами та долинами. Сідай на спину мені і полетимо.

Вмостилася зручно Іванка, змахнув Лелека крилами і полетів. Довго летіли, а коли спустились на землю, побачила дівчинка безмежне царство квітів, поділене на алеї. Квіти ті були незвичайні, великі, вищі за Іванку. І як же тут хороше! Гудуть бджоли, цвірінькають коники, тьохкає соловейко, дзюрчать струмочки, кружляють метелики.

— Слухайте, слухайте всі, — затьохкав соловейко. — Наш приятель Лелека приніс дівчинку!

— Дівчинку! — загомоніли квіти. — Такого дива ще не бачив світ. Лелеки знаходять діток і відносять батькам, але щоб забрати від батьків...

— Іванка врятувала моє дитинча, — сказав Лелека. — Вона добра, роботяща та ще й любить квіти.

— Молодець, — хитнула кучерявою голівкою Жоржина. — Ромашко, познайом Іванку з нашою країною, а ти, Лелеко, сядь, відпочинь з дороги.

До Іванки підбігла біленька Ромашка і повела її на алею Тюльпанів.

— Які урочисті, — тихо мовила мала. — Здається, що це

солдати вишикувались у почесній варті.

— Тюльпани — квіти-воїни, — пояснила Ромашка. — Вони завжди готові служити добру. А тепер ходімо до Маків. Ці квіти ростуть там, де гинуть хоробрі солдати.

Низько вклонилась Іванка Макам і пішла далі.

Скрізь побувала дінчинка — і біля Троянд, і біля Нарцизів. Милувалась запашними Флоксами і розкішними Айстрами. А коли прийшли знайомитись з Маргаритками, почули тихий дзвін.

— Що це! — здивувалась Іванка.

— Дзвоники сповіщають про обідню пору. Дівчинка засмутилась.

— Пробач, Ромашко, на мене бабуся чекає.

— А за мною лелеченя, мабуть, плаче, — озвався Лелека з галявини.

Сіла Іванка птахові на спину, а сама не може очей одвести від квітів.

— Я ще приїду до вас, — обіцяє вона і... прокидається.

Марія Балюк

ПОМІРКУЙ

Ішли дві матері, дві доньки та бабуня з онукою. Скільки їх було?

ВПРАВИ

Я навшпиньки диб, диб,
Руки в боки — стриб, стриб,
Нахиляюсь вліво, вправо...
Я щодня роблю ці вправи,
Щоб іще міцнішим стати
Сильним, дужим виростати.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У третю річницю упокоєння моєї дорогої дружини, бл. п. добр. Ольги Савчук, 16 червня 1976 р. у її світлу пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

о. С. В. Савчук, Вінніпеґ

— — — — —

В першу і болючу річницю смерти нашого незабутнього дорогого мужа, тата, дідуся, якого внуки дуже любили, бл. п. Михайла Григорчука, який відійшов від нас у незнані світи 11 липня 1978 року, складаємо нев'янучий вінок з найкращих квітів на дорогу могилу.

Шануючи невтомну працю Покійного на полі суспільно-громадському, а зокрема, як бувшого посла і адвоката, складаємо наш скромний дар $50.00 на журнал „Промінь". Світлим образом живеш, Тату, в наших серцях.

Дружина Марія, син Борис, невістка
Ілейн і внуки — Бренет і Тат, Етелберт.

— — — — —

Відділ ім. О. Басарабової в Гефорді, Саск. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Вавринюк, яка була членкою нашого відділу за час свого побуту тут, й яка упокоїлась в Едмонтоні 18 лютого ц. р. в її пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь".

П. Є. Вавринюкові і родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — А. Ткачук

— — — — —

В 15-ту річницю смерти незабутнього Батька, пок. інж. А. Курочки, похованого в Англії, складаю $15.00 в його пам'ять на пресовий фонд „Променя".

Повсякчасно згадуючі: дочка Катерина, внука Нелла і зять о. прот. Петро Бублики з Ванкуверу.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на „Промінь" у пам'ять нашої дорогої мами, бабуні і прабабуні Юлії Ґабриш, яка упокоїлась 19 квітня 1970 р. й яка багато потрудилась для Союзу Українок у Гефорді, Саск.

Михаліна і Роман, внуки і правнуки, Кемрось, Альберта

У першу річницю смерти мого незабутнього мужа, тата, бл. п. Николи Бельбаса, який упокоївся 26 червня 1978 року у шпиталі в Росбурн, Ман., кладемо китицю квітів і засилаємо $10.00 на „Промінь".

Дружна Анна Бельбас і син Дмитро, Росбирн, Ман.

— — — — —

Складаємо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. п. Марії Королик, яка упокоїлась 12 травня 1979 року, засилаємо в її пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної висловлюємо щире співчуття.

За відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні
Ніна Вірстюк, кор. секр.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого і незабутнього брата бл. п. інж. Антона Ковбеля який відійшов у вічність 21-го травня 1979, і в першу річницю дорогої братови бл. п. Анни Ковбель, складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Оля Ковбель-Карманін, Торонто

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

З НАГОДИ МОГО 50-ЛІТТЯ У КАНАДІ МІЙ ДАР НА „ПРОМІНЬ"

Я називаюся Фрозина Козак. Приїхала я до Канади 4 липня 1959 року, під голе небо, без знання чужої мови, без жодної можливости знайти хоч би яку працю на прожиття. Страшна депресія в той час була через кілька довгих років, а жити треба було.

Не година і неможливо описати так накоротко ті тяжкі і сумні часи для мене, бо напевно можна створити цілу книжку, значить, що здобувати „скарб" життя людини у тяжких часах то дуже важко... бо треба було закривати свій великий жаль, і із усмішкою, щоб ніхто не побачив. Але біль серця і душі, ніколи, ніколи не уступалися...

Так то тяжко здобувати життя добре для людини, але ще тяжче здобувати найціннівий „скарб" нашої рідної батьківщини „України". Але віра є глибока. Лише будьмо ми усі свідомі того, що воля і самостійність України ще залежить тільки від нас самих.

Завдяки Всевишнього, що мені поміг пережити ті тяжкі часи, і доробитись кращого життя — я складаю тут 50 дол. на журнал „Промінь" який є дуже цінний для мене. І бажаю надальше якнайкращих успіхів для працівників „Променя".

Євфрозина Козак,
Сейнт Кетеринс, Онт.

Євфрозина Козак

НА СВЯТО Т. ШЕВЧЕНКА ГЕФОРД, САСК.

Заходами відділу ім. Ольги Басарабової відбулась у березні ц. р. скромна імпреза присвячена роковинам Тараса Шевченка. Це була неділя і парох о. Н. Стеценко після Служби Божої відправив Панахиду. Після того вірні зійшли до залі на перекусу після чого слідувала коротка програма свята, якого керувала пані Оля Степанюк, голова відділу Союзу Українок ім. О. Басарабової.

Першою точкою на програмі був „Заповіт", що його проспівав місцевий церковний хор під проводом пані Олесі Михайлюк, слідувала деклямація, яку виконали двоє малих діточок Кемирон Ткачук і Донна Калин. Молодь СУМК-у відспівала під проводом пані Олесі Михайлюк кілька гарних пісень.

Доповідь про Шевченка виголосив наш парох о. Н. Стеценко. Пані Оля Степанюк склала щиру подяку о. Стеценкові за цінну доповідь та іншим учасникам програми. „Ще не вмерла Україна" — нашим гимном закінчували ми нашу хоч і скромну, але власними силами програму Шевченківського свята.

Відділ з нагоди цього свята склав дар $25.00 на „Промінь".

А. Ткачук, рефер.

ЧАЙНЕ ЮВІЛЕЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ МЕНЗІ, МАН.

Дня 18 листопада 1978 року відбулось чайне прийняття в честь п-ва Степана і Марії Чвалюків з нагоди їх 60-ліття подружжя. Імпреза відбулась в Українському Народнім Домі, а зорганізували її діти ювілятів дочка Розалія Мануляк і син Антін Чвалюк.

П-во Степан і Марія Чвалюки це провідні і вельми заслужені громадяни Мензі й околиці. Їх активна праця в громаді позначилась на різних ділянках, як у діяльности, так і в жертвенности на різні народні цілі.

Тому на це ювілейне прийняття прибуло багато гостей з Мензі і околичних громад, як також вони отримали багато привітів з-поза Манітоби, від урядових осіб, між якими була телеграма від королеви Єлисавети II, прем'єра Трудо та інших.

Замість подарунків ювілятам, згідно їх бажанням гості склали пожертви на Музей Союзу Укрваїнок Канади в Саскатуні, що принесло суму $158.00. Це зробило велику приємність пані Марії Чвалюк, яка є довголітньою і заслуженою членкою відділу ім. Л. Українки в Мензі.

Дари з нагоди цього ювілею на Музейну Фундацію склали такі гості: Іван і Михаліна Панісяки — $25.00, чотири пані з Розборн, Ман.: А. Бельбас, Настя Шевадуцька, пані Стреньк і пані Гладій склали $30.00. По $10.00 склали: Михайло і Анна Сітко, Михайло і Анна Антонишин, Іван і Марія Ситко, Іван і Настя Грицаки, Марія Дутка, д-р і пані Є. Карасевичі з ЗЛуч. Д. Америки. По $5.00 — Антін і Мих. Чвалюки, Рузя Мауньяк, Іван і Марія Карасевичі, Анна Бойчук, ювіляти — Марія і Степан Чвалюки скали від себе $20.00.

В ДЕНЬ УРОДИН МОНТРЕАЛ

Дня 2 лютого кількох приятелів відвідали панство Марію і Стефана Байдаків. Господарі були дуже раді гостям, бо того ж дня пані Марія Байдак святкувала свої уродини.

Пан Стефан Байдак довгі місяці невиходить з дому через стан здоров'я. Тому був дуже радий побачитись і поговорити з людьми з якими довгі роки працював у громаді. Панство Байдаки довголітні і жертвенні члени Собору Св. Софії. Пан Байдак працював у різних ділянках громади, також був довгі роки секретарем Братства Християнського Милосердя. Пані Марія довголітня членка т-ва Доньки України, бо вписалась до товариства ще 1936 року, і все була активна, також була довший час секретаркою.

Панство Байдаки мають одну доньку Стефанію, замужем Випрук, що також пішла слідами батьків, є членкою відділу Доньки України і довший час рекордовою секретаркою.

Бажаємо пані Марії доброго здоров'я і ще багато уродин святкувати.

А п. Стефанові бажаємо міцного здоров'я і молимо Всевишнього, щоби зіслав своє Благословення.
З нагоди цих відвідин пані Марія Байдак жертвує $20.00 на журнал „Промінь".

А. К.

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ДОБР. ПАРАСКЕВИ ФЕДАК

В суботу 14-го квітня 1979 року, в українському греко-православному Соборі Св. Володимира, в Гамільтоні, Онт., Преосвященний Владика Василій (Федак) в сослуженні о. Ореста Гудими, при участі хору під диригентурою Б. Радиша, після відслуження Св. Літургії, відправив поминальну Панахиду в третю річницю упокоєння бл. п. добродійки Параскеви Федак. Під час відправи Св. Літургії велика кількість людей приступала до Святого Причастя.

Після Панахиди, в залі Собору, родина влаштувала поминальний обід, в якому взяло участь багато людей. Обід проходив в атмосфері вияву найсердечнішого співчуття родині та щирої любови й глибокої пошани до бл. п. добродійки Параскеви Федак.

Бл. пам'яти добродійка Федак народилася 26 вересня 1914 р. в Шіго,

Саскачеван. В 1950 р. отець Василь і добродійка Параскева Федак прибули до гамільтонської громади. 19 квітня 1976 року від атаки серця добродійка Параскева несподівано, в повному розквіті сил і невтомної 26-літньої трудової діяльности, відійшла у Вічність.

Гамільтонська Соборна Громада, та й не тільки Громада — ціла Місійна Округа і вся Греко-Православна Церква в Канаді, пам'ятає і шанує бл. п. добродійку Параскеву.

Гамільтонська ж Соборна Громада при кожній нагоді (як і цього разу) щиро згадує, шанує і пам'ятає бл. п. добродійку Параскеву Федак, як взірцеву д р у ж и н у -добродійку, зразкову матір, невтомну трудівницю в громадських організаціях та щиро віддану й невтомну трудівницю в Христовій Церкві.

Соборна Громада Св. Володимира при підтримці Гамільтонської Місійної Округи зібрала на пошану бл. п. добродійки Параскеви $5,000.00 і переслала на розбудову Центрального Музею С.У.К. в Саскатуні, чим записала її щиро шановане ім'я золотими літерами в історії розбудови музею, як одну з його фундаторок.

Окремо в гамільтонській громаді Св. Володимира зібрано $1,044.00 на фонд розмалювання Собору.

На вічну пам'ять добродійки Параскеви в гамільтонському Соборі Св. Володимира буде намальована ікона Св. Великомучениці Параскеви.

Цього разу на поминальному обіді зібрано $192.50 на нев'янучий вінок квітів щирої любови, глибокої пошани та вічної пам'яти на ще свіжу могилу нашої дорогої Добродійки.

Гроші розподілено на Колегію Св. Андрея $55.00, на „Промінь", „Вісник" і „Український Голос" по $45.00. Вічна їй пам'ять!

П. Маєвський

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВІННІПЕҐ
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 7 грудня 1978 в авдиторії Катедри. Голова С. Яременко відкрила збори і привітала присутніх членок, секретарювала Марія Ковальчук. Присутніх членок було 53. Після Молитви слідувала хвилина мовчанки в пам'ять покійних членок.

Впродовж року відбулося 8 місячних зборів і двоє засідань управи. У відділі є 191 членок і 12 комітетів, Вписалося в 1978 році 12 нових членок.

Слідували звіти діяльности комітетів і управи. Від Централі всі обіжники були читані. Членки подали Йорданську Вечерю, спільне святчене, храмовий обід, перекусу підчас з'їзду, два базарі, весняний і осінний чай, Вечір членства, святочну програму в честь Лесі Українки і Т. Шевченка, в якій брали участь і молодь і старші, Свято книжки. Вітали керівників Мандрівної виставки речей музею і брали участь у виставі речей Українські вироби у віннінезькім музеї „Мен енд Нечур".

Членки навчають в Садочку, Рідній школі і Недільній школі, школярів приготовляли до концерту Св. Миколая і на День Матері.

Подали печива на міжкультурну випродаж поживи у міській авдиторії. У Драматичнім Фестивалі, що відбувся у Соборі Св. Покрови, український бутік. Пані Ольга Завісляк багато праці приложила, щоб згуртувати всі відділи СУМК-у у Віннінезі і Пров. управу, і спільно вони брали участь у фестивалі.

Відділи брали участь у похоронній відправі бл. п. Петра Крип'якевича, **найстаршого сумківця у Манітобі,** котрий відійшов від нас у минулім році.

Наш відділ вітав у себе голову Музейної Фундації пані Любу Кут, в кампанії за грошевою збіркою на Державний Музей.

Членки улаштували випродаж уживаних речей, продавали українську їжу підчас фолклорами. Дали поміч з перекускою і грошеву поміч до дому старших громадян.

Зимовою порою учили молодь писати писанки, вишивати, українських танків, а пані Кароля учила ткання.

Пані А. Стельмащук — як представниця до Жіночої Ради — в своїм звіті сказала, що наші представниці піддержували дискусії і напрями до виборювання прав для жінки.

Пані А. Григор — Комітет відвідував хворих. М. Ковальчук взяла на себе обов'язок відвідувати тижнево п'ять таких жінок.

Добр. Керніцька — культурно-освітній — на кожні місячні збори приготовили точки, що тривали пів години. На одних зборах о. Кіцюк виголосив доповідь на тему — „Визвольні змагання" або „Листопадовий Зрив" 1922 — 1922.

Освітній і програмовий комітет злучились і приготовили знамениту

програму в м. червні при укінченню пів-річної праці. Пані А. Міщук управляла програмою а добр. Лучак диригувала хором.

В листопаді членки брали активну участь у провінційнім з'їзді С.У.К. і Т.У.С. і Колегії Св. Андрея.

Молодший СУМК — добр. Кравченко і М. Петрів. Старший СУМК — пані Льоня Радчук — обидва відділи брали участь у концертах при катедрі, брали участь у карнавалі „Веселки". Ангелина Анонійчук і Берій Фітьковський були кандидатами на королеву і короля. Члени менші і більші служать одну неділю при храмі, по черзі. Ходили колядувати. Старші брали живу участь у „Фолклорамі" і у виставі Української історичної ноші. Вислухали доповідь на тему „Алькоголь".

Фінансовий звіт відділу за 1978 рік — осталось в касі із 1977 року — $1,155.14, приходи 1978 року — $13,105.11, розходи 1078 — $12,334.18, осталось в касі 1978 — $1,926.07.

В році 1978 відділ склав пожертви на такі цілі: Колегію Св. Андрея — $500.00, на Музей С.У.К. — $1,000.00, орг. фонд — $25.00, Дім Св. Родини — $25.00, карнавал „Веселка" — $50.00, членство до Ж. Р. — $10.00, на Катедру — $5,000.00.

Управа на 1979 рік:

Уступ. голова — С. Яременко, голова — П. Ігнаш, заступниці голови — М. Паламарчук, Д. Черевик, рек. секр. — О. Ковальчук, кореспо. секр. — добр. М. Керніцька, фін. секр. — Я. Карпяк, касирка — М. Саранчук. Контрольна комісія — К. Німчук, Е. Медвей, М. Коваль.

Тел. комітет — пані А. Олійник, Старш. СУМК — Л. Радчук, С. Шиколюк, Молод. СУМК — М. Петрів, культ.освіт. — Г. Богонос, програмовий — В. Капкій, відвідування хворих — М. Гладюк, Садочок — Д. Саранчук, членство — О. Босвик, кухня — В. Курик.

Комітет Українок Канади — Я. Яременко, М. Ковальчук. Жіноча Рада — Е. Василишин, Червоний Хрест — С. Тесарська, преса — Е. Білич, „Промінь" — М. Юрків.

Марія Ковальчук,
рек. секр. 1978

ОТТАВА, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Відділ нараховує 42 членки. Програма праці була вироблена наперед, одначе з огляду на будову Церкви і посвячення було багато непередбаченої додаткової праці і загально рік був надзвичайно тяжкий.

В листопаді відділ Союзу Українок брав участь в святі Листопадового Зриву під патронатом КУК. Членки допомагали відділові ТУС у їх традиційній забаві.

В грудні зорганізовано виставку рушників і тканин, та книжок з Ювілейного З'їзду в Саскатуні. Відділ допоміг фінансово закупити дарунки дітям на Миколая. Церковний комітет дбав за прибрання Церкви і чищення усього перед святами. Господарчий комітет дбав за приготовлення громадського обіду „Куті". Від 2-го до 5-го лютого відбувся Український Тиждень під патронатом КУК, в якому членки брали участь, та у програмі того від 22-го до 28-го січня влаштовано виставку українських експонатів в будинку Національних Архівів. В лютому на місячних зборах відмітили роковини Лесі Українки. Того ж місяця відбулись три лекції писання писанок для дітей і дорослих.

В березні влаштовано показ моди де брало участь багато молоді. Відбулось також писання писанок в склепах „Бей" і в міській бібліотеці.

Членки брали участь в Окружному З'їзді в Монтреалі. Господарчий комітет влаштував продаж пасок і варенників. В травні влаштовано весняну забаву. Членки брали участь в святкуванні Дня Матері. Закуплено і пошито куртини на сцену. Від 15-го до 24-го червня відбулись курси тканння і засновано Український Ткацький Гурток. В червні брали участь у вітанні нових горожан. Вміжчасі йшли приготування до відкриття і посвячення церкви, вітання гостей і влаштування великого обіду. На початку жовтня відбувся Провінційний з'їзд в Торонті де відділ також був репрезентований.

Усього відбулося 7 місячних зборів, 1 надзвичайні і 3 засідання заряду.

Заходом відділу дістали дотацію для Рідної Школи в сумі $600.00. Даровано $100.00 на Музей в Саскатуні, $25.00 — на видавництво „Благовісника" в Торонті і на будову Столичного Храму $6,762.00.

20-го листопада відбулись річні збори, на яких вибрано слідуючий заряд: уступаюча голова — Галина Михальчук, голова — Віра Сеньчук, заступниця голови — добр. Ґ. Равлюк, кореспо. і рекорд. секр. — Люба Подольська, касирка — К. Мосійчу, господиня — Г. Желем. Добродійний комітет — М. Марченко і О. Новіцька, церковний комітет — К. Лящук і М. Голюк, культурно-освітній — З. Волох, СУМК — Л. Івашко, КУК — Л. Шульгин і Ґ. Таскі, Рада Жінок — Н. Процюк, крамниця — добр. Ґ. Равлюк, бінго — Г. Михальчук, референтка журналу „Промінь" — Г. Михальчук, Недільна школа — В. Василенко, „Арт Кавнсил" — Г. Таскі. Контрольна комісія: Г. Прокопович, П. Крокош, В. Дюпві.

В порозумінні з пані Вірою Сеньчук подається до відома, що три місяці пізніше, тобто 5-го лютого 1979 р. відбулися Надзвичайні Збори Союзу Українок того відділу. З огляду на те, що пані Віра сподівається побільшення родини, головою відділу на 1979 р. стала пані Зіна Волох, і до помочі в заряді вибрано ще другу заступницю в особі пані Ґ. Прокопович.

Звіт подала **Галина Михальчук**

ҐРИМЗБІ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу ім. Княгині Ольги відбулися 12 грудня 1978 р. в присутності 12 членок, одної гості і о. О. Гудими. Зборами переводила пані Т. Лиса а секретарювала пані П. Бойчук.

Голова п-ні Т. Лиса відкрила збори і попросила о. О. Гудиму до молитви. Членкині вшанували хвилиною мовчанки померлих членок відділу. Секретарка пані П. Бойчук перечитала звіт з минулорічних зборів і діяльности відділу за 1978 рік.

Наш відділ відбув: 7 місячних зборів, 3 звичайні сходини з громадою св .Юрія. Приготовляли обіди на Візитацію Владики, свято 60-ліття нашої Православної Церкви в Ґримзбі, Вечерю на Йордан, Місію. Мали випродаж великодного печива, відвідали 2 членки з маленькими подарунками. Сестриці занимались збіркою на квіти до Божого Гробу. Членкині прибирають Церкву перед постом і Великодними святами. висилали делеґатку на з'їзди і організац. фонд. Закупили посуду до кухні. Відновили український прапор в церкві і подарували 500.00 дол. на Музей в Саскатуні. Дали голубці на караван до Інституту Св. Володими-

ра в Торонто.

Дальше звітували: пані С. Шпитковська — 1-ша заступниця. 2-га заступниця М. Бурак. Звіти фінансові: — пп. Мир. Шпитковська і М. Василечко. Від сестриць — М. Нечай і П. Бойчук. Господиня М. Гусак. За Контрольну комісію дала вотум довір'я зарядові пані Віра Ткаченко.

Фінансовий звіт за 1978 рік — перенесено з 1977 р. — $,158.39, прихід 1978 р. — $1,856.46, розхід — $1,827.14, в касі на 1979 — $1,187.71.

Заряд на 1979 рік: Уступивша голова — Т. Лиса, голова — Стефанія Шпитковська, секр. П. Бойчук, заст. голови — М. Бурак, фін. секр. — Мир. Шпитковська, касирка — М. Василечко. Сестриці — М. Нечай, П. Бойчук і Харитя Яцишин. Господині — М. Гусак і Т. Витковицька. Контрольна комісія — В. Ткаченко, В. Озимчак, О. Гусак. Відвідування хворих — О. Гусак.

Треба також підкреслити, що решта членкинь дуже охоче допомагають в усяких потребах зарядові.

ВІННІПЕҐ
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні зобри відділу при Соборі Св. Покрови відбулися 20 грудня 1978 — продовження їх було 24 січня 1979. На переведення зборів вибрано добр. Н. Стус, пані М. Кушнірик як секретарку.

Добр. Стус відкрила збори молитвою. Пані Шот прочитала звіт з минулого року.

Впродовж року відбулось 14 звичайних засідань і один вечір в справі збірки фондів на будову Музею. Членки і сестриці роблять вареники на продаж в соборній авдиторії. Також улаштували продаж печива в Ґарден Сіті 2 лютого. Відділ влаштував весняний чай і весняний базар. Разом з шкільним комітетом мали осінний чай, з якого прихід призначено на рідну школу. Відділ підтримав фінансово кандидатів з Собору на королеву і короля під час карнавалу. Прихід призначений на оселю „Веселка".

2-го лютого 1978 по зборах жін. тов. і сестрицтво справили несподіванку для добр. Стус і передали грошевий дарунок для їх майбутньої невістки. Була смачна перекуска і всі гарно забавились.

Пані А. Шевель — культурно-освітня реф. приготовила програму на свято Героїнь і Лесі Українки в лютім, а також на Свято Книжки в жовтні. Членки дали печиво і поміж на чай КУК, також печиво і поміч на чай Пресвятої Родини (дому старших громадян)

Продавали книжки про писанки в англійській мові. Представниці нашого відділу до Музею зробили хрустики на перекусу на відкриття подорожуючого Музею, яке відбулося 8 травня в приміщенні „Людина і природа".

Отримали лист від Ґалерії мистецтва, в якому просять від нас допомоги їм зібрати фонди і вони для того влаштовують обід етнічних страв. Наш відділ передав 25 тузинів голубців. 17-го травня 1978 пані Люба Кут, голова Музейної Фундації загостила до нашого відділу в справі збірки фондів на будову Головного Музею в Саскатуні. Було багато гостей, сестрицтво при Соборі передало $500.00, наш відділ жертвував $500.00, також було багато поодиноких пожертв — приблизно $1,500.00. Пані Кут подякувала усім присутнім за пожертви.

26 травня членки відділу зробили 5 баняків голубців на весілля до англійців. 5 червня наш відділ видав обід з українських страв в концертовій залі Сторіччя для 50 осіб.

Відділ дав поміч в збірці на „Тегдей".

Наш шкільний комітет: голова — М. Банн, заст. — М. Кушнірик, рек. секр. — Р. Байдак, фін. секр. — Ширел Кириченко, касирка — Ольга Хроль.

16-го серпня наші членки брали участь у Фолклорамі. Продавали борщ, вареники і голубці. По кількох зборах мали показ домашніх речей та дорогоцінностей.

Вислано дві делеґатки на Провінційний з'їзд 10, 11 і 12 листопада 1978. Замість печива на прийняття 10-го листопада, представниці нашого відділу до музею зробили хрустики. На кількох наших зборах о. Стус виголосив великодню доповідь, на тему „ Життя православного християнина", а також вияснив багато про Літургію або Службу Божу.

Наші фінансові зобов'язання: Заплатили бюджет до централі, на церкву — $1,000.00, на Будівельний фонд нашої авдиторії — $1,000.00, на Музей Союзу — $1,020.00, для СУМК — $200.00, на рідну школу прихід з осінного чаю — 1977 і 1978 $909.75, на карнавал — $20.00, до Жін. Ради — $22.00, на Колеґію — $20.00, на організаційний фонд Союзу $40.00, на „Промінь" — $23.00.

Фінансовий звіт: осталось з року 1977 — $2,667.59, приходи за рік 1978 — $7,820.33, розхід у 1978 році — $9,769.23, в касі осталось — $718.63.

Заряд відділу на 1979 рік: голова — В. Ковальчук, 1-ша заст. — Д. Бабинчук, 2-га заст. — Г. Онуфрійчук, рекорд. секр. — К. Шот, фін. секр. — Ширел Кириченко, касирка — Ірина Деда, кореспонд. секр. англомовна — Д. Бабинчук, реф Червоного Хреста — Стефанія Зітон, репрезентантки до КУК — Галина Онуфрійчук і Стефанія Кирилюк, представниця до Жіночої Ради — Стефанія Зітон, ґардероба — К. Шот, Молодший СУМК — М. Банн, телефон — Катерина Шпіт, Розалія Балдак, Люба Ґреґорі, опікунки хворих — С. Зітон, В. Чернецька, господиня — М. Кушнірик, реф. освіти — А. Шевель, народне мистецтво — пані Галина Онуфрійчук, Соня Пелех, Емілія Луценків, Василина Кутна, Анна Юрійчук, Марія Кушнірик. Оселя — Мирослава Самець.

Отець Стус привітав всіх з Новим Роком і сказав, що ми маємо багато праці перед нами. Треба якимось способом притягати молодші подружжя, бо нам буде треба, коли ми збудуємо нову нашу залю. Отець Стус поблагословив наші збори.

Катерина Шот, рекорд. секр.

БЮКЕНАН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу ім. Лесі Українки в Бюкенан, Саск. відбулися 4-го грудня 1978 р. в Народнім Домі. Збори відкрила голова пані Юстина Талпаш молитвою. Вона також подякувала всім членкам за їхню працю і кооперацію за минулий рік. Звітували секретарка пані Анна Олійник і касирка пані Ірина Скорець.

Продовж року відбулося десять місячних зборів на яких читали обіжники з централі і обговорювали домашні і загальні справи.

Діяльність відділу: — Приготовили храмовий обід на свято св. Івана Хрестителя. Підчас обіду промовляли представниці з провінційної екзекутиви добр. О. Бойчук і пані Катерина Лабюк. В своїх промовах вони пояснили ціль їх поїздки бу-

дови і збирання фондів на музей в Саскатуні. Подали обід на День Подяки. Відбули успішний осінний базар і чай. Приготовляли обіди та вечері на різні бенкети, весілля, похоронні й поминальні обіди й перекуски і т. д. Влаштували продажі варенників на весні і в осені.

Товариство зайнялося прийняттям для основних і довголітніх членів п-ва Е. Василів з нагоди їх 50 літ подружнього ювілею. Також вручили їм дарунок.

Вислали дві делегатки — пані К. Василів і пані Зен. Дробот на пров. з'їзд в Йорктоні. Вони подарували від нашого відділу вишиваний рушник до музею на розіграшку.

Діти учащали до Недільної школи, учителькою була Ю. Талпаш. Учні української школи відсвяткували роковини Т. Шевченка.

Пожертви які наш відділ склав: — На музей $100.00, на ювілейний фонд УГПЦеркви $60.00, „Промінь" — $20.00, Стипендійний фонд — $10.00.

Заряд на 1979 р.: голова — Ю. Талпаш, заст. голови — Зен. Дробот, секр. — А. Олійник, касирка — Ір. Скорець.

Ю. Талпаш, голова

ВИЛИНҐДОН, АЛЬ-ТА.
ВІДДІЛ ІМ. НАТАЛІ КОБРИНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 12 грудня о год. 8-ій вечером у домі Єлени Лучак. Присутніх було 12 членок. Отець парох С. Сорока провів молитву. Голова Христина Шевчук була предсідницею зборів. Секретарка Єлена Лучак прочитала протокол з минулорічних зборів. Касирка Василина Дарій подала стан каси цілого року праці: прихід — $425.53, розхід — $280.40, у касі осталось — $913.35.

Відділ дарував $600.00 на місцеву церкву, $20.00 на Музейну Фундацію в Саскатуні, $60.00 на Ювілейний фонд Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Слідували звіти річної праці, що їх здавали членки управи відділу. Впродовж року відбувалися такі імпрези: відбулося 7 місячних зборів, улаштували випродаж домашнього печива і чайне прийняття, два рази у рік приготовили обід на храм. Влаштували день піонерів, приготовили День Подяки. Два рази у рік влаштовуємо пущення, забаву з вечерою для окружного комітету нашої парохії. Також подаємо перекуску для окружного комітету під час їх зборів. Члени нашої громади святкували 60-річний ювілей нашої УГПЦеркви в Канаді.

Склад заряду на 1979 рік: голова — Христина Шевчук, заст. голови — Марія Бабюк, секр. — Єлена Лучак, касирка — Василина Дерій. Контрольна комісія: Анна Бідняк, Марія Бабюк. Сестриці: Єва Федоряк, Христина Шевчук і Єва Гавриляк.

Єлена Лучак, секр.

ВАКАВ, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 5-го грудня 1978 року в церковній залі. Голова пані Олена Шевчук відкрила збори молитвою „Царю Небесний", привітала членок і попросила, щоб хвилиною мовчанки вшанувати членок, які відійшли у вічність. Секретарка пані Катерина Луцюк прочитала звіт з минулих річних зборів і з цілорічної діяльности відділу.

Після слідували звіти членок заряду і комітетів. Голова пані Олена Шевчук подякувала всім членкам за щиру співпрацю впродовж року.

Діяльність відділу: В 1978 році відбулося 10 місячних зборів. На збори пересічно учащало коло 30 членок. Відділ начислює 62 членки, з цього 6 почесних. На кожних місячних зборах читаються обіжники і кореспонденція. Членки відсвяткували роковини Лесі Українки, займялися приготованням залі на концерт Святого Миколая, а також приготовили торбинки з солодощами для 60 дітей. Влаштували пирогове пущення, випродаж великоднього печива, храмовий обід.

Приготовили і видали 7 поминальних обідів, 4 похоронні перекуски і 2 ювілейні бенкети. Гостили голову Музейної Фундації пані Любу Кут. Склали жертву в сумі $200.00 на Музей Союзу Українок Канади в Саскатуні, $275.00 на місцеву церкву, $300.00 на парафіяльну резиденцію. Сповнили свій бюджет до Централі Союзу Українок Канади. Членки робили пироги для оселі Зелений Гай і 65-літній ювілей нашого міста (говмкамінг парті).

Видали перекуску на окружних зборах і на річних зборах вакавської громади. Відвідували хворих в місцевій лікарні а також в лікарніх в Саскатуні. Комітет відвідування хворих посилає карточки з побажаннями скорого видужання і дає хворим кошики з овочами.

Сестриці дбають про прикрасу Божого Храму. Доглядають, щоб в церкві було чисто й гарно, а також садять квіти кругом церкви.

Членки відділу ходили колядувати разом з членами громади.

Відділ вибирає щороку кілька членок, які беруть участь у святі Римембренс Дей і кладуть вінок під пам'ятником для тих, що згинули на війні.

Учительки, пані Маруся Костюк і Єлейн Кушнерик навчають дітей православної релігії у школі. Кожного року на День св. Миколая, учительки з допомогою отця пароха і добродійки, приготовляють концерт, в якім беруть участь майже усі діти вакавської Округи. Такі концерти є дуже успішні.

Заряд на 1979 рік: Голова — Розалія Луцюк, уступивша голова — Олена Шевчук, 1-ша заступниця голови — Антонія Боднар, 2-га заступниця голови — Катерина Луцюк, секретарка — добр. Марія Гнатів. касирка — Анна Білокурий. Контрольний комітет: Орися Кіндрачук, Олена Гніда, Галя Гніда.

Телефонічний комітет: Марія Гнатів, Орися Кіндрачук, Василина Гаврищук, Марія Боднар, Розалія Луцюк, Анна Білокурий, Галя Гніда. Комітет відвідування хворих: Василина Михайлюк, Марія Марковська, Марія Вінтоник, Василина Гаврищук, Юстина Гриневіч. Сестриці: Докія Дутчак, Варвара Печарська, Докія Костецька, Юстина Гриневіч, Марія Савчук, Олена Томин, Марія Лисиця.

Референтки „Променя" — Олена Шевчук, добр. Марія Гнатів.

Марія Гнатів, секр.

ЧИЛИВЕК, Б. К.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Жіноче товариство в Чиливек по вибрані нової управи на річних зборах першого тижня в грудні 1978 роїу, новий заряд приготовив у честь членів вечерю. Це була спеціяльна вечеря, на яку були запрошені члени церкви.

По такій смачній вечері члени церковної громади склали щиру подяку жіноцтву та заохотили нас до дальшої праці і щоб так гарно та гармонійно працювали на добро нашої церкви і на славу нашого народу.

Під час Різдвяних Свят членки від-

ділу (жіноче т-во) передали через радіостанцію Різдвяні Коляди. Ходили з колядою, святкували разом Новий Рік, Йорданську Святу Вечерю. Улаштували свято Лесі Українки і Тараса Шевченка. Відбувся в нас річний базар, продаж пирогів, великодного печива, вечірній чай, храмове свято, народній ярмарок. Співпрацювали з Пров. Екзекутивою на Б. К., відбували свої регулярні місячні збори. Наш відділ має 20 членок .

П. Мірко, секр.

ЕТЕЛБЕРТ, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Річні збори відділу відбулися в Народнім Домі 5-го грудня 1978 року. Присутніх було 11 членок. Голова, Стефанія Савчин, відкрила збори і була предсідницею. Секретаркою зборів була Маргарета Кінащук. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померших членок.

Впродовж року відбулось сім місячних зборів а троє надзвичайних зборів. Обіжники були перечитані на зборах.

Членки беруть участь у церковному хорі та ходять колядувати на церкву. Ми вшанували роковини Тараса Шевченка в церкві та на зборах. Відділ посилає картки та квіти хворим. Цього року ми вислали до Музейної Фундації 15 вишитих речей. Членки щиро працюють біля церкви та Народного Дому. Також почистили та помалювали церковну резиденцію.

Влаштували: продаж великоднього печива та писанок, обід на храм святих Петра і Павла, осінню вечерю, бінго і базар, видали 4 похоронних обіди.

Жертвували: на церкву $1,250.00, нагороду студентам української мови в місцевій публичній школі — $20.00, на Музейну Фундацію — $50.00, на „Промінь" — $10.00, на степендійний фонд — $10.00, на організаційний фонд — $15.00, рент за Народний Дім — $212.00.

Фінансовий звіт: з року 1977 залишилося — $4,849.22, прибутки за рік — $2,239.54, видатки за рік — $2,582.81, лишається в касі $4,505.95.

Заряд за рік 1979: голова — Анна Савчук, заступниця голови — Марія Грицай, секретарка — Стефанія Савчин, заступниця секретарки — Ольга Лелик, касирка — Ольга Гняздовська. Контрольна комісія — Емілія Шмильська, Олеся Григорчук.

Комітети: добродійної праці — Марія І. Медвідь, Стефанія Савчин. Церковні сестриці — Ольга Лелик, Настя Пачковська, Параня Коноваль-чук, Стефанія Савчин. Чищення церкви — Ольга Лелик, Стефанія Савчин, Марія Грицай. Телефонічний — Марія Грицай, Емілія Шмильська, Маргарета Кінащук. Господині до кухні — Марія Г. Медвідь, Емілія Шмильська, Анна Савчук, Ольга Лелик, Маргарета Кінащук. Господині до столів — Марія Грицай, Ольга Лелик, Ольга Гняздовська, Настя Пачковська, Стефанія Савчин.

Катерин Медвідь, заст. секр.

Членки відділу О. Кобилянської в Чиливек. Перший ряд зліва направо: С. Троян, Я. Горчинська, А. Френд, Л. Кислінська; другий ряд: К. Косован, М. Скрипник, Н. Гайдук, А. Зузак, П. Мерко, В. Пенар, А. Зеідлер; третій ряд: Д. Юрків, М. Савіцька, В. Костів, Н. Марчук.

РЕДЖАЙНА, САСК.
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулись 6-го листопада 1978 р. в Народнім Домі в присутности 29 членок. Збори відкрила голова пані Оля Патрилюк, а парох о. прот. Олесюк провів молитву, по цім однохвилиною мовчанки вшановано покійних членок відділу.

Привітавши гостю на зборах, пані Любу Кут від Музейної Ради, і усіх присутніх, предсідниця покликала секретарку зборів К. Пасеку прочитати протокол з минулорічних зборів.

Привіт склав парох о. Олесюк.

Звіти діяльности відділу здавали членки заряду і референтки комітетів. Впродовж року відбулось 8 місячних зборів, 4 засідань заряду і окремо декотрих комітетів. Читано на зборах обіжники централі як також річну кореспонденцію. Голова пані Патрелюк в своїм звіті дякувала членкам за виконання значно успішну працю відділу. Діяльність впродовж року: заходами комітету освіти відзначено роковини Лесі Українки читанням реферату в лютім на зборах де відділ влаштував вечерю. Читання з життя і творчости Тараса Шевченка на зборах в березні. Членки приготовили Пущення з приходом Великого посту, курси писання писанок та вишивок; Великодний і Різдвяний чай, з випродажем українського печива та писанок і ручноробіт, з розігравкою. Товариство займалось вечерями підчас зборів льокального відділу ТУС, як також на Святу Вечерю підчас Свята Йордану, річну осінню вечерю, храмовий обід, спільне Свячене. Достарчали печиво і вареники на „Мозеїк 78", Етнічний фестиваль. Відділ також займається похоронними обідами та перекусками. Заряджено було мати „Бовлінг парті" в червні як також екскурсію до Провінційної бібліотеки. Т-во нагородило дві членки відділу стипендією вступу на курс лекцій Українознавства на університеті в Реджайні: Марусю Думанську і Соню Пахолек. Вислано дві делегатки на Провінц. Зґїзд до Йорктону — пані Корпан і

Шишковську. Членки опікіються молодшим СУМК-ом і входять до Льокальної Жіночої Ради.

Фінансовий звіт: приходу за рік $8,518.23, розходи $,002.80, перенесено з 1977 року $2,601.44, в касі осталось $2,116.87.

Пожертви за минулий рік були: на місцеву парафіяльну залю $1,000.00 (будучу), Інститут П. Могили $100.00, українські лекції в публічній школі Атабаска $200.00, „Телемірекл" — $50.00, до товариства Просвіта — $750.00, стипендії членкам $188.00, куплено до парафіяльної резиденції стіл і крісла за $72.98, на Недільну школу $250.00, на Музей $25.00.

Заряд на 1979 рік: уступивша голова, О. Патрелюк, заст. голови — Ю. Шипиляк, рекорд. секр. — О. Пилипів, кореспонд. секр. — К. Пасека, касирка — М. Думанська. Комітети: освітній — Ґ. Свенарчук, Ф. Гюбик; Недільна школа — Е. Корпус, Ґ. Варниця, Е. Лисейко. Мистецтва: К. Чемерез, Ґ. Варниця, С. Пахолек, П. Процик, С. Гарас, О. Масиник. Проєктів: А. Гнида, О. Патрелюк, Н. Бабчук, С. Бобовська, С. Гарас, Е. Олесюк. Музею: М. Юзик, Н. Зенчишин, Д. Керелюк. „Променя": Ю. Онишко, М. Корпан. Жіноча Рада: Е. Фекула, Н. Бабчук, Ґ. Кушнір, Програмовий: С. Пахолек, О. Пилипів, С. Бобовська. Молодший СУМК: Е. Корпус, Е. Клапущак. Добродійний ком.: Е. Фекула. „Мозеїк" О. Патрелюк, Е. Олесюк, Ф. Ґюбик, Н. Бабчук, Н. Зенчишин. Архіву: О. Масиник. Телефону: С. Гарас, К. Пасека, Ю. Онишко, Є. Олесюк, Ґ. Стронська.

Контрольна комісія: Ф. Гюбик, М. Юзик, Ю. Шипиляк.

К. Пасека, секретарка

ФОРТ ФРЕНСЕ, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні Збори відділу відбулися 12 грудня у залі під церквою Св. Юрія. Присутніх 12 членок. Збори відкрила голова п. В. Ґушуляк, а о. Федір Осиченко провів молитву.

Предсідницею зборів була Гелен Бейак, а секр. М. Сохолотюк. Членки заряду здали свої звіти з річної діяльности відділу.

Впродовж року відбули 8 місячних зборів і два екзекутивні засідання. Влаштували два продажі домашнього печива, дві весільні вечері і 3 похоронні обіди.

Під час Різдвяних Свят декотрі членки ходили колядувати для Церкви. Помогли з Святою Вечерею, пущенням і з обідом під час храмового свята громади.

Відсвяткували Свято Лесі Українки, Тараса Шевченка читанням поезій і рефератів у домівці під церквою Св. Юрія.

Запрошені були на 50-ий Ювілей Читальні Просвіти на 21-го жовтня, рано Богослуження і Молебень. У вечорі усі зійшлися на вечерю і програму. Виступав хор у Читальні Просвіти. Дуже гарно відбулося. З Вінніпегу прибули о. Михайло і добр. С. Юрківські.

Помогли одній дочці нашої членки Шерон поїхати до Києва, на Україну на курс українознавства.

На вечірках читання о. Ф. Осиченко проводив цікаве читання на релігійну тему, під час зимової пори.

Членки відвідують хворих у шпиталі, по домах і в старечім домі з малим дарунком від товариства.

Наш відділ складається з 25 членок, а 6 почесних. Відділ вступив в членства "Rainy Crest Auxiliary" і дві членки мають бути присутні на їх зборах тим способом помагаємо їм з їх різних потребів для старих людей.

Під час Собору Української Прав. Церкви у Вінніпегу в липні, дві членки мали нагоду бути присутні як гості.

Продали 20 книжок "Pysanka — Icon of The Universe", від Музею у Саскатуні з яких одну книжку дали до Публічної бібліотеки.

Пожертви були такі: — для Церкви Св. Юрія $1,000.00, на Колегію Св. Андрея $100.00, на книжку Історія Української Прав. Церкви $100.00, на Місійну працю $50.00, на Cancer Society $25.00, Музей $50.00, на Retarded Ass'n $10.00.

Наш заряд на 1979 рік такий: голова — М. Сохолотюк, заст. голови — М. Галабурда, рекорд. секр. — М. Ґушуляк, касирка Гелен— Бейак, фінсова секр. — Катерина Зуб. Контрольна комісія — К. Рогожа, П. Ґирула і Джоусі Стреп. Господині — М. Зелена, К. Рогожа, М. Кітцул, В. Ґушуляк і К. Ґрийвис.

М. Ґушуляк, секр.

КАНОРА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. М. МАРКОВИЧ

Річні збори відділу відбулися 7 грудня при участи 70 членок.

Вечір почато молитвою за проводом о. прот. В. Бойчука. По закінченн спільної членської вечері голова, Анна Стінка, відкрила збори. Предсіднщею була вибрана Ольга Завісляк а Марія Гребенюк секретаркою.

Слідував привіт капеляна о. прот. В. Бойчука, який подякував відділові за щиру працю та за постійну піддержку церкви фінансово. Висловив признання за старанну піддержку Недільної школи, та побажав добрих успіхів в наступному році.

Вшановано хвилинною мовчанкою покійних членок.

Слідували звіти діяльности за минулий рік. Відбулось 8 місячних зборів та 5 засідань заряду. Імпрези під час року: Маланчина Вечеря, спільне свячене, храмовий обід, свято День Подяки, членський чай та випродаж великоднього і різдвяного печева. Відділ подав 4 похоронні обіди і 9 бенкетів. Фінансовий звіт представила касирка Катерина Лабюк. Біжий рахунок був $1,938.34. Прихід за 1978 рік $17,057.49, розхід $14,452.33. У банку в день 28 листопада провірено суму $3,149.93. Ощадничий рахунок на день листопада виявив $10,292.26. Головніші пожертви відділу були на фундацію бл. п. І. Стратійчука $100.00 на бронзове погруддя дост. Діфенбейкера $25.00, Колегію Св. Андрея $100.00, поміч Оселі Тризуб $75.00, для СКВУ $25.00, для Українського Музею Канади в Саскатуні $500.00, на Ювілейний Фонд УГПЦ в Канаді $100.00, на Фундацію СУС $100.00, $20.00 на стипендійний фонд. Пров. Екзекутиви С.У.К., $25.00 на стипендію фестивалю музики, на диван до церкви $1,000.00, та буджет до Народного Дому $1,000.00.

Кореспонденційна секретарка Анна Стусик звітувала, що вона одержала з Централі 8 обіжників, а з Провінційної управи 5, написала 5 листів, вислала 2 картки подяки, та одержала декілька листів подяки від членок.

Від Рідної Школи звітували Ірина Щиґол і Галина Данильчук. Школа розподілена на 3 кляси. Дітей учащає на кляси 43. Учителями були о. прот. В. Бойчук і добродійка Бой-

чук, Ґалина Данильчук та Олеся Матвійчук. Навчання відбувалося один раз в тижні від години 4 до півшостої. За цілий навчальний рік відбуто поверх 80 лекцій навчання. Родичі дітей підремонтували та прикрасили кімнати навчання.

Від Недільної школи звітувала Тереса Ахтимійчук. Навчання розпочато у вересні і тривало до кінця травня, коли школу закрито на літній сезон прогулькою. Дітей учащало 59. На навчальний рік 1978 - 1979, управлінням школи зайнялась Тереса Ахтимійчук. Протягом 10 років (1968 - 1978) безперервно управляв, і водночас був один із учителів Недільної школи, Едвард Ґерман. Багато років праці при навчанні віддав так Орест Мисак. В цьому році є Діяна Бекінґ, Ілейна Сенько, Давид Киба, Маріянна Мисак, Тарас Котелко, Зоня Почеревна.

Від Молодшого СУМК-у звітувала Одарка Король. Відділ під цей час має 17 членів. Вони вшили на розігравку, частковий дохід у сумі $100.00 пожертвували на іконостас до церкви в Канорі, під час кампанії на придбання грошей на цю ціль. Також придбали сорочки з написом „Канора СУМК".

Діти які учащали до Рідної школи або до Недільної(а разом з ними і члени Молодшого СУМК-у, брали участь у слідуючих — Свято Миколая, Свято День Матері та Свято Шевченка, брали активну участь у коляді та щедрівці, і знов пожертвували частковий дохід на доповнення фонду на іконостас.

Олеся Ростоцька, звітуючи від Старшого СУМК-у сказала, що у відділі є 21 членів. Взяли участь у З'їзді в Саскатуні, подали перекуску студентам Інституту Могили під час їх гостини до Канори з концертом, взяли участь у провінційнім змаганні в „корлінґ бонспіл" в Айтуні, перевели випродаж печева та ходили колядувати. На будову іконостасу пожертвували $150.00.

Культурно-освітна референтка і бібліотекарка, Текля Ременда, звітуючи сказала, що спільно з СУМК та ТУС відзначено академію Свято Державности. Окремо проведено вечірки для вшанування пам'яті Шевченка та Кобилянської. Робили старання в переговорах з правлячим місцевої бібліотеки з наміром збільшити в ній склад українських книжок в українській мові.

Марія Гребенюк поінформувала збори, що Комітет Членства відбув 4 засідання. У час відбуття Чаю Членства, відзначено грамотами та Відділовими відзнаками в пошані 50 років їх приналежності до Союзу, Анну Полович та Анелю Стратійчук. Відділові відзнаки в той сам час одержали Єлисавета Лабюк 45 років при Союзі, Павля Данильчук, Марія Лодба, Стефанія Хохоляк та Марія Ободяк 35 років, Домка Лопащук та Анна Скорець 30 років, і Розалія Крайник та Марія Дробот 25 років. Збори також прийняли до відома, що членство зросло на 6 членок.

Референтка „Променя" Альбіна Мисак звідомила, що вислано 24 передплати почерез відділ; дохід з членського чаю вислано на видавничий фонд „Променя", як також і різдвяне побажання та декілька пожертв на нев'янучі вінки.

Звіт голови сестриць подала Домка Ленько. Сестриці займалися прикрашенням та чистотою в церкві. Зложила подяку решта сестрицям за їх співпрацю, отцеві Бойчукові за поміж та пораду. Новобораній голові Марії Мисак, побажала здоров'я та співпраці решта членок.

Від комітету відвідування хворих говорила Павліна Двернійчук. Комітет відвідав 36 членок, вислав 25 карток з поздоровленням чи співчуттям, доручив хворим членкам у шклянних посудинах рожі. У день Великодня відвідано пацієнтів у лікарні та в пансіоні з „писанкою" та „свяченим".

Про відвідування жителів пансіону Ольга Ґоголь сказала, що о. прот. Бойчук відвідав пансіон з молитвою 5 разів. Присутні на молитвах були дяк Лука Полович, членки Комітету та інші вірні. По кожній молитві членки подавали перекуску жителям пансіону. В день Різдва церковний хор, під проводом дириґентки церковного хору Павлі Данильчук, відвідав жителів пансіону з колядою. На Великдень, о. Бойчук посвятив великодні страви, а членки обдаровували жителів писанками. Членки брали участь у Веснянім чаю в пансіоні.

Членки відбули 5 соціяльних сходин. Після підприємств подавано перекуску. Звітувала за Соціяльний комітет Анна Дорошенко.

Ґолова видавничого комітету Альбіна Мисак повідомила присутніх, що ювілейна книжка відділу на укінченні.

Слідував звіт голови Анни Стінки. Вона була присутня на всіх загальних зборах та на засіданнях екзекутиви. На відході зложила подяку членкам за співпрацю, отцю Бойчукові за поміч та пораду. Новообраному зарядові побажала добрих успіхів.

Управа на 1979 рік: уступивша голова — Анна Стінка, голова — Марія Мисак, перша заступниця — Олеся Ростоцька, друга заступниця — Аделя Завісляк, третя заступниця — Анна Дорошенко, рекордова секретарка — Ірина Щигол, кореспонденційна секр. — Текля Ременда, касирка — Катерина Лабюк. Референтка „Променя" — Стефанія Левко, культурно-освітня реф. — Ольга Завісляк, добродійної праці — Ольга Ґоголь.

Комітети: Соціяльний — Анна Дорошенко, Анна Ганевич, Катерина Шушельницька, Марія Томчишин, Павліна Двернійчук, Марія Халус, Ґеня Григорів, Настя Ганевич.

Членства — Марія Гребенюк, Ольга Ґоголь, Тереса Ахтимійчук, Зоня Почеревна, Вікторія Багнюк, Олеся Ростоцька.

Мистецтва і Музею — Катерина Лабюк, Альбіна Мисак, Дарія Ортинська, Ольга Ґоголь, Марія Гребенюк.

Пансіону — Домка Андрусяк, Катерина Солтис, Докія Боґуцька, Павліна Ганевич, Анна Олійник.

Відвідування хворих — Анна Романів, Павліна Двернійчук, Марія Томчишин, Розалія Козоріз, Олена Козоріз.

Сестриці — Василина Шевчук, Маргарета Крисак, Анна Олійник, Анна Дорошенко, Анна Роляк, Катерина Котик, Софія Романів, Людвіна Ортинська, Марія Дробот, Марія Лодба, Домка Ленько, Галина Денис.

Представниці: до Старшого СУМК-у — Марія Мисак, Молодшого СУМК-у — Одарка Король, К.У.К. — Анна Стінка, Текля Ременда.

Контрольна комісія — Одарка Король, Оксана Копельчук, Фіялка Киба.

Збори закрила предсідниця молитвою „Достойно".

Ірина Щигол —
рекордова секретарка

Довкола дому

Стефанія Кульба

КУРКА В СМЕТАНІ
(CREAMED CHICKEN)

3 фунти курки
½ горнятка борошна
½ ложечки солі
½ ложечки перцю
2 ложки масла
2 ложки оливи
½ горнятка посіченої „тримбульки" зеленої цибульки
¼ ф. покраяних грибів (машрумс)
¼ горнятка доброго білого вина (сухого)
1 горнятко курячого бульйону
1 горнятко квасної сметани
½ горнятка 35% сметанки
⅓ горнятка посіченого кропу

Курку покроїти на кусники, посолити і поперчити; добре обкачати в борошні. Розігріти оливу у глибокій посудині та класти кусники на гарячу оливу і смажити, щоб зарум'янились з одної і другої сторони. Додати цибулю і гриби; тушкувати ще 5 хвилин. Вляти вино і бульйон, перемішати і раз заварити. Відтак знизити температуру, накрити покришкою дальше тушкувати на легкому вогні приблизно 30 хвилин. Окремо розколотити квасну сметану з 35% солодкою сметанкою і залляти тим печеню, легко мішаючи, але щоб не закипіло. Посипати кропом.

— — —

ПАЙ З ТРУСКАВКАМИ
(STRAWBERRY PIE)

Потрібно: подвійне 9-інчове тісто на пай

4 горнятка трускавок
1 горнятко цукру
4 ложки кукурудзяного крохмалю
1 ложка цитринового соку — свіжого
1 ложка топленого масла

Ягоди перебрати, сполоскати; розкраяти пополовині як дуже великі. Додати цукор і кукурудзяного крохмалю і легко перемішати. Виложити на вистелену пайовим тістом скляну чи бляшану форму. Покропити соком з цитрини і маслом. Прикрити другою частиною тіста (поколоти зверху) або переплетеними смужками тіста — помазати зверху молоком — і пекти в гарячій печі при 425° перших 15 хвилин а потім при 350° дальших 45 хвилин.

Подавати гарячий або холодний з битими вершками (сметанкою) або морозивом... як хто любить.

— — —

ПЕЧЕНА КАРТОПЛЯ

2 фунти картоплі
½ горнятка розтопленого масла
сіль і перець

Обібрати і покроїти картоплю в кружальця. Варити коло 2-3 хвилин; відцідити; прохолодити і висушити. Поляти розтопленим маслом. Виложити до посудити, класти тільки однією верствою — бо не зарум'яниться гарно. Посолити і поперчити. Пекти при 350° коло 40 хвилин. Посипати січеним кропом.

— — —

CARROT CAKE

This is a moist cake — a good "keeper"

1-½ cups oil
2 cups sugar
4 eggs
2cups all purpose flour
½ teaspoon baking powder
2 taespoons soda
½ tsp. salt
1 cup chopped walnuts
14 oz. crushed pineapple, drained
2 cups grated carrots

Mix oil and sugar; add beaten eggs and blend thorough. Add flour, sifted with baking powder and soda and salt. Add nuts, pineapple and carrots. Bake in a large greased loaf pan (12" x 8") at 325° for 1 hr.

Icing

3 oz. package Philadelphia cream cheese
2 tsp. vanilla
¼ lb. butter or margarine
½ lb. icing sugar

Blend together with electric beater and spread on cool cake.

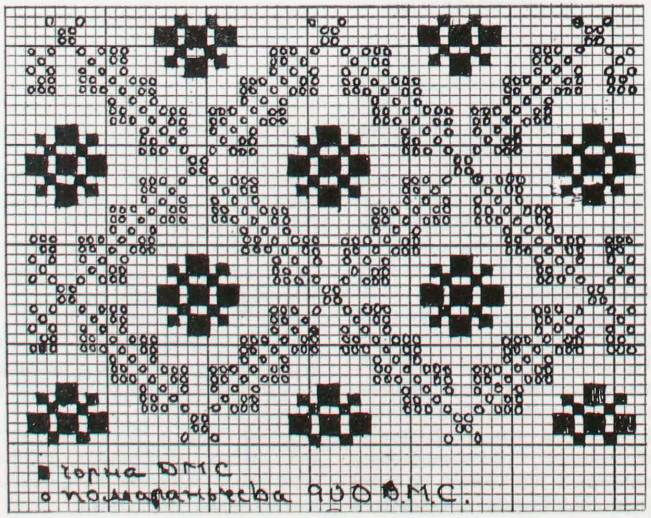

ВІСТІ З НАШОЇ КАМПАНІЇ

І так наша кампанія за новими передплатами та прес. фондом добігає до закінчення. Відділи, а головно референтки „Променя" при відділах щиро попрацювали, кожна по своїй можливості, і кожна серед певних умов.

Висліди кампанії хто вийде переможцем будуть проголошені по З'їзді в Гамільтоні, бо там же й відбудеться офіційне вручення нагород.

Натомість тепер складаємо щиру подяку всім нашим референткам, які потрудились для справ поширення свого журнала. Щоб кожну з наших референток познайомити з нашими читачами ми просимо прислати свої світлини для поміщення у „Промені".

Віримо, що кампанія була успішна, що читачі і членство по відділах проробили гарну працю. На цім місці шукаємо оправдання перед нашими референтками і передплатницями — бо не всім ми могли вчасно подякувати листовно — журнал і досі не має постійної адміністраторки, лише певну тимчасову поміч і та не все, отже вся праця спадає на руки редактора, одначе віримо що так завжди не буде.

А тепер проголошуємо останню перед з'їздом лісту здобутих передплат і пресового фонду.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Марія Лазарук — Відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні (раніше 15) 13
Галина Михальчук — Відділ ім. Лесі Українки — Оттава (Раніше 6) 4
Клавдія Долинчук — Відділ Кн. Ольги — Толстой, Ман. 4
Катерина Шумейко — Відділ ім. Софії Русової — Лонґ Бренч, Онт. 3
Кароля Білик — Відділ ім. Олени Пчілки — Норт Бетлфорд (Раніше 1) 3
Вікторія Калюжна — Відділ ім. Кн. Ольги — Лондон, Онт. 3
Наталя Іванишин — Відділ ім. Савелі Стечишин — Келовна, Б. К. (Раніше 16) 2
Анастасія Перожак — Відділ ім. Л. Українки — Брентфорд 1
Марія Корпан — Відділ Доньки України — Реджайна 2
М. Ковалишин — Кемсак, Саск. 1

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"
Передплати і прес-фонд відділів

Оттава — Відділ ім. Л. Українки, рефер. Галина Михальчук — передплати — $40.00, $32.00, $56.00. Пресовий фонд відділу $100.00
Реджайна — Відділ Доньки України — рефер. Марія Корпан, передплати $88.00.
Тандер Бей, — Відділ ім. О. Басарабової, реф. А. Мирфій, передплати $40.00, прес. фонд від. $ 25.00
Йорктон — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Орися Василишин, передплати $56.00.
Канора — Відділ ім. М. Маркович — рефер. А. Мисак, передплата $48.00.
Норт Бетлфорд — Відділ ім. О. Пчілки, реф. Кароля Білик, передплати — $40.00.
Саскатун, — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Марія Гарбус, передплати — $40.00.
Вінніпеґ — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Марія Юрків, передплати $32.00.
Лондон, Онт. — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Вікторія Калюжна, передплата $32.00.
Келовна — Відділ ім. Савелі Стечишин, реф. Наталя Іванишин, передплати $32.00.
Монтреал — Відділ Доньки України, рефер. Михаліна Нема, передплати $24.00.
Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок на Східню Канаду, пресовий фонд ..... $ 20.00
Відділ ім. О. Басарабової, Вакав, Саск., прислала добр. Марія Гнатів 20.00
Відділ ім. О. Басарабової, Гефорд, Саск., рефер. А. Ткачук 15.00
Відділ ім. Л. Українки — Гамільтон — реф. З. Маєвська, збірка на поминках у третю річницю упокоєння добр. П. Федак 45.00
Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Анна Подольська — $40.00 передплати, прес. фонд 10.00
Відділ ім. Лесі Українки — Овкбирн 10.00
Відділ О. Кобилянської — Мелвил 5.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Михайло і Анастасія Перожак з нагоди ювілею 50-ліття подружжя, Брентфорд, Онт. $50.00
Євфрозина Козак — Сейт Кетеринс, Онт. 50.00
Клавдія Малінська — Канора, Саск. 25.00
Марія Байдак — Монтреал 20.00
Марія Грицюк — Вінніпеґ 20.00
Марія і Стефан Чвалюк — Мензі, Ман. 10.00
Оля Милащук — Монтреал 10.00
Іван Твердун — Оттава 12.00
Іван і Докія Бурдейні — Брентфорд, з нагоди їх 50-ліття подружжя 10.00
Добр. Марія Керніцька — Вінніпеґ 10.00
В. Заячковський — Оттава 10.00
Марія Вівчар — Саскатун 10.00
склала ще в квітні і було переочено
Добр. А. Міненко — Вінніпеґ 5.00
Анна Мороз-Ковальська — Брентфорд, з нагоди уродин 5.00
А. Фере — Вінніпеґ 5.00
Я. Угринюк — Вінніпеґ 5.00
Юрій Гірняк — Оттава 5.00
Ліда Шульгин — Оттава 5.00
Матильда Лазарович — Оттава 5.00
Володимир Мушка — Оттава 5.00
Іван Корінець — Оттава 5.00
Р. Кобильник — Оттава 5.00
Вівіян МекКі — Дисбурі, Алта. 7.00
Анна Дудич — Брентфорд (поправка) 4.00
Анна Хаба — Редвотер 4.00
К. Векарчук — Монтреал 4.00
Анна Конічковська — Содбури 3.00
Н. Тріщук — Оттава 3.00
Лідія Гільчук — Торонто 4.00
Люба Федоренко — Етобіко, Онт. 4.00
По $2.00 — М. Доналд — Гамільтон, К. Савчук — Етелберт, М. Метран — Келовна, Е. Товстюк, Стефанія Кульба — Монтреал, М. Панчишин — Едмонтон, А. Ференсів — Торонто, Марія Мацюк — Ендрю, Соня Залозецька, А. Ткаченко, Летбридж, А. Хемій — Торонто, А. Марковська — Едмонтон, Д. Френд — Чиливек, Ст. Гринків — Ст. Кетеринс, Іванюх, Р. Боровецькі, О. Новицький — Оттава, В. Мадрига — Ніпавин.

P R-3
FEDORUK MRS M MAR 80
12152-129 ST
EDMONTON ALTA

ISSN 0380-2140

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2